ŚLĄSKO-DĄBROWSKI DZIENNIK WOJEWÓDZKI

NR 16 KATOWICE, DNIA 25 SIERPNIA 1948

TREŚĆ

DZIAŁ URZĘDOWY

312.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: PRZEMYSŁU I HANDLU, PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ ORAZ SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

z dnia 13 kwietnia 1928 .

wydane w porozumieniu z Ministrem Robót Publicznych o przechowywaniu i magazynowaniu olejów mineralnych przez zakłady przemysłowe.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 508 z 1928 r.)

Na podstawie art. 30 oraz art. 16 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowem (Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 468) zarządza się, co następuje:

§ 1. Do wykazu zakładów przemysłowych, ustalonego w art. 16 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowem (Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 468) dodaje się średnie i wielkie składy olejów mineralnych.

Zarazem wprowadza się następujące przepisy o przechowywaniu i magazynowaniu olejów mineralnych przez zakłady przemysłowe:

Rozdział I.

Przepisy ogólne.

§ 2. Niniejszym przepisom podlega przechowywanie i magazynowanie:

a) olejów mineralnych, których temperatura zapłonienia przy ciśnieniu atmosferycznym 760 mm. słupa rtęci nie przekracza 100° C oraz

b) próżnych naczyń po olejach mineralnych.

Za oleje mineralne uważa się w rozumieniu niniejszych przepisów następujące artykuły:

1. Ropę naftową (olej skalny) w stanie surowym i jej przetwory destylacyjne (benzyna, nafta, lekkie oleje pędne i smarowe), gazolinę z gazu ziemnego, płynne węglowodory (benzol, olej solarowy, fotogen, oleje łupkowe) otrzymane z destylacji smoły z węgla kamiennego i brunatnego z gazów destylacyjnych węgla, ze smoły łupkowej oraz płynne węglowodory syntetyczne.

2. Mieszaniny płynów wyliczonych w ustępie 1.

3. Płynne przy 15° C mieszaniny płynów wyliczonych w ustępach 1 i 2 ze stałemi w płynach tych rozpuszczalnemi produktami lub też ze zwykłymi albo też zgęszczonemi olejami (olej lniany, pokost), o ile zawartość olejów mineralnych wymienionych w ust. 1 w tych mieszaninach przewyższa 5% ich wagi. Wyjątek stanowią takie mieszaniny płynów palnych, których temperatura zapłonienia leży powyżej 21° C, a które zawierają więcej niż 20% ciał stałych w płynach tych rozpuszczalnych.

Oleje mineralne, podlegające niniejszym przepisom, dzielą się na 3 klasy niebezpieczeństwa:

Do pierwszej klasy należą oleje mineralne, mające temperaturę zapłonienia poniżej 21° C.

Do drugiej klasy należą oleje mineralne, mające temperaturę zapłonienia w granicach 21° C do 50° C.

Do trzeciej klasy należą oleje mineralne, mające temperaturę zapłonienia w granicach powyżej 50° C. do 100° C.

§ 3. Oznaczenie temperatury zapłonienia uskutecznia się przy olejach I i II klasy niebezpieczeństwa za pomocą Abel — Pensky, a przy olejach III klasy za pomocą aparatu Martens — Pensky.

§ 4. Osoby trudniące się magazynowaniem lub przechowywaniem olejów mineralnych obowiązane są do przedłożenia na żądanie władz dowodu stwierdzającego, do której klasy niebezpieczeństwa należą magazynowane lub sprzedawane przez nie oleje mineralne. Dowód taki stanowić może albo pisemna deklaracja wytwórcy względnie dostawcy albo też świadectwo temperatury zapłonienia wystawione przez upoważnionego do tego rzeczoznawcę. W razie nieprzedłożenia dowodu, odnośne oleje mineralne należy uważać jako przynależące do I klasy niebezpieczeństwa.

§ 5. Obliczenie ilości magazynowanych olejów mineralnych należy dokonywać dla wszystkich naczyń zupełnie czy też częściowo tylko napełnionych, według ich pełnej pojemności; wyjątki dla istniejących już zakładów dopuszczalne są za zezwoleniem władz II instancji.

Naczynia służące do przechowywania i magazynowania olejów mineralnych powinny być szczelne i zaopatrzone w uzbrojenie dyktowane względami technicznemi.

Naczynia służące jako opakowanie do transportu powinny być szczelnie zamknięte z wyjątkiem cystern kolejowych, których konstrukcja normowana jest przepisami kolejowymi.

Przechowywanie oraz magazynowanie olejów mineralnych I klasy w naczyniach z materiału palnego jest wzbronione.

Na naczyniach przeznaczonych tylko do przechowywania i magazynowania olejów mineralnych (nie zaś do ich transportu) powinien (z wyjątkiem beczek i naczyń używanych w wypadkach wyliczonych w § 9 niniejszych przepisów) znajdować się na łatwo widocznym miejscu trwały i czytelny napis, zawierający: handlową nazwę magazynowanego oleju, jego klasę niebezpieczeństwa, pojemność naczynia, a przy wielokomorowych naczyniach również i pojemność poszczególnych komór.

Przy zbiornikach podziemnych napis umieszczony być winien na tabliczkach w pobliżu zbiornika.

Na naczyniach przeznaczonych do przechowywania, magazynowania, sprzedawania, wydawania i transportu olejów mineralnych I klasy niebezpieczeństwa powinien znajdować się wyraźny, trwały i czytelny napis: „płyn łatwozapalny".

Opakowanie naczyń glinianych lub szklanych z olejami mineralnemi, powinno być zaopatrzone w wyraźny i trwały napis: „przenosić ostrożnie".

Wyżej wymienione przepisy o napisach na naczyniach odnoszą się do naczyń z olejami mineralnymi I klasy, przeznaczonych na eksport zagranicę tylko wtedy, jeśli transport ma odbywać się koleją żelazną, okrętami handlowemi lub statkami powietrznemi, a odnośne przepisy o przejmowaniu ładunków wymagają takich napisów.

Hermetycznie zamkniętych naczyń nie wolno napełniać w zupełności, lecz w ramach koniecznych ze względu na rozszerzalność produktu przy przeciętnej różnicy temperatury.

§ 6. Odmierzacze (dystrybutory) olejów mineralnych, znajdujące się na podwórzach oraz miejscach ruchu publicznego, powinny poza czasem ich używania być trzymane pod zamknięciem. Należy zapobiegać wyciekaniu olejów mineralnych z takich instalacyj. Oleje mineralne, rozlane przy nalewaniu, nie powinny odpływać do przewodów kanalizacyjnych, piwnic lub studni. Odmierzacze uliczne z urządzeniami do mierzenia i nalewania należy zabezpieczyć od uszkodzeń, możliwych wskutek ruchu ulicznego.

§ 7. Przy magazynowaniu używanych próżnych beczek z materiału niepalnego należy jak najszczelniej pozatykać otwory szpuntowe. Próżne beczki z materiału palnego po olejach mineralnych II klasy niebezpieczeństwa można, (o ile nie dopuszczono w tym względzie wyjątków) magazynować na terenie składowni w ilości nie większej od odpowiadającej łącznej pojemności zbiorników w składowni.

W sprawie oddalenia składu beczek próżnych od granic składu i magazynowania zamkniętych beczek żelaznych w obrębie pasa ochronnego, decyduje władza właściwa dla zatwierdzenia urządzenia składowni.

Określenie dopuszczalnej ilości beczek próżnych, magazynowanych poza składowniami, należy do władzy przemysłowej.

§ 8. Używanie odkrytego światła lub ognia oraz palenie tytoniu jest we wszystkich składach olejów mineralnych I, II i III klasy niebezpieczeństwa wzbronione. Używanie światła odkrytego w lokalach dla sprzedaży drobnicowej jest dopuszczalne.

Rozdział II.

Przechowywanie olejów mineralnych.

§ 9. I. W lokalach mieszkalnych, publicznych i warsztatach.

1. Przechowywanie olejów mineralnych I i II klasy niebezpieczeństwa w klatkach schodowych oraz w bezpośrednio komunikujących się z nimi korytarzach i pomieszczeniach, jak również w niezamieszkałych poddaszach, jest wzbronione.

2. W mieszkaniach oraz komunikujących się z nimi lecz nieoddzielonych od nich ścianą ogniotrwałą pomieszczeniach, w restauracjach i domach zajezdnych można przechowywać oleje mineralne.

A) I klasy niebezpieczeństwa w ilości do 5 litrów,
B) II klasy niebezpieczeństwa w ilości do 35 litrów.

3. W innych pomieszczeniach przeznaczonych do stałego przebywania w nich ludzi i regularnego ruchu publicznego wolno przechowywać oleje mineralne:

A) I klasy niebezpieczeństwa w ilości do 20 litrów,
B) II klasy niebezpieczeństwa w ilości do 70 litrów.

4. W warsztatach przemysłowych, znajdujących się w domach mieszkalnych i w ich poddaszach, można przechowywać przy uwzględnieniu przepisów dla zakładów przemysłowych oleje mineralne:

A) I klasy niebezpieczeństwa w ilości do 30 litrów,
B) II klasy niebezpieczeństwa w ilości do 200 litrów.

przy czym powyższe ilości mogą być przekroczone za zgodą władz I instancji po zasięgnięciu opinii organów straży pożarnej.

II. W lokalach dla sprzedaży drobnicowej.

W oddzielnych pomieszczeniach nieprzeznaczonych do stałego przebywania w nich ludzi lub regularnego ruchu publicznego oraz w sklepach o ile lokale te oddzielone są ogniotrwale od pomieszczeń wyliczonych w ustępach 1, 2 i 3, wolno magazynować oleje mineralne:

A) I klasy niebezpieczeństwa:
a) w szczelnie zamkniętych naczyniach szklanych o pojemności nie większej niż 1 litr przy sprzedaży bez otwierania naczyń w ilości do 20 litrów.
b) w nieulegających rozbiciu naczyń, o ile chodzi:
1. o sprzedaż z nalewaniem w ilości do 80 litr.
2. o samo magazynowanie bez sprzedaży lub sprzedaż naczyniami bez nalewania, w ilości do . . . . . 200 „

B) II klasy niebezpieczeństwa:
a) w szklanych lub innych ulegających rozbiciu naczyniach w ilości do . . . 300 „
b) w nieulegających rozbiciu naczyniach w ilości do . . . . 900 „
c) w naczyniach hermetycznych przy zastosowaniu systemu kranów, pomp lub gazów neutralnych przy odmierzaniu i nalewaniu olejów w ilości do . . . 3.000 „

Przy magazynowaniu olejów mineralnych II klasy niebezpieczeństwa w naczyniach hermetycznych w ilościach do 215 litrów odnośne pomieszczenia nie podlegają warunkowi ogniotrwałego oddzielenia.

Magazynowanie olejów mineralnych I i II klasy niebezpieczeństwa w ilościach większych niż dopuszczalne niniejszym paragrafem może mieć miejsce przy zachowaniu warunków określonych w § 10.

Małe składy.

§ 10. W małych składach można magazynować:

A) Oleje mineralne I klasy niebezpieczeństwa:

1. W nieulegających rozbiciu naczyniach:
   a) na placach ogrodzonych, niedostępnych dla ruchu osób postronnych w ilości do . . . . 1000 litr.
   b) w ogrodzonych pomieszczeniach na poziomie terenu pod i nad któremi nie ma pomieszczeń, przeznaczonych do przebywania w nich ludzi, w ilości do . . . . 2000 „
2. W beczkach żelaznych lub w innych naczyniach hermetycznych:
   a) w pomieszczeniach na poziomie terenu lub w specjalnie urządzonych piwnicach przy zastosowaniu systemu pomp lub gazu wzgl. płynu ochronnego do napełniania i wypróżniania naczyń w ilości do . . . 1200 „
   b) na ogrodzonych i przynajmniej z 2 stron odsłoniętych (dla dojazdu wozów straży pożarnej dostępnych) miejscach lub w składach urządzonych pod gołym niebem i ze wszystkich stron odsłoniętych w ilości do 7000 „
3. W podziemnych lub ze wszystkich stron przynajmniej 1-metrową warstwą ziemi przykrytych zbiornikach:
   a) na placach niezabudowanych lub zabudowanych dla celów przemysłowych w ilości do . . . . . 2000 „
   b) na placach niezabudowanych lub wyłącznie garażowych, w ilości do 6000 „
   c) na ulicach i placach publicznych (stacje benzynowe):
   1. z pasem ochronnym 10 m. w ilości do 2500 „
   2. z pasem ochronnym 15 m. w ilości do 5000 „

Zamiast stacyj benzynowych oznaczonych w punkcie 1, mogą być ustawione ruchome odmierzacze z beczkami o pojemności do 200 litr.

B) Oleje mineralne II klasy:

1. W nieulegających rozbiciu naczyniach, na placach niedostępnych dla ruchu osób postronnych oraz w oddzielnie stojących pomieszczeniach składowych
   a) bez pasa ochronnego, w ilości do 30.000 litr.
   b) z pasem ochronnym szer. 15 m. do 50.000 „
2. W beczkach żelaznych i innych naczyniach hermetycznych, w pomieszczeniach na poziomie terenu i w specjalnie urządzonych piwnicach oraz w nadziemnych zbiornikach żelaznych w ilości do . . . . 30.000 „

Małe składy mogą być urządzone wszędzie z wyjątkiem gęsto zaludnionych dzielnic osiedli, o ile przepisy budowlane nie stanowią inaczej, z wyjątkiem składów wymienionych w A 3. niniejszego paragrafu, które mogą być urządzone wszędzie.

Urządzenie małych składów zatwierdza władza przemysłowa I instancji.

Do podania o zatwierdzenie urządzenia należy dołączyć w 3 egzemplarzach opis i plan sytuacyjny w skali 1 : 1000, plan orientacyjny w skali 1: 5000, uwidaczniający zabudowanie terenu w promieniu 20 m dokoła składu (mury, drzwi i okna budynków, wychodzące do składu).

W opisie składu należy podać rodzaj, ilość i rozmieszczenie poszczególnych partyj magazynowanych olejów, ewentualnie i sposób przechowywania próżnych beczek.

Średnie składy.

§ 11. W średnich składach można magazynować:

A) Oleje mineralne I klasy:

1. W beczkach żelaznych lub innych naczyniach hermetycznych:
   a) w specjalnych składowniach bez pasa ochronnego lub też w składach na poziomie terenu, pod i nad którymi nie ma pomieszczeń, przeznaczonych do przebywania w nich ludzi w ilości do . . . . 10.000 litr.
   b) w specjalnych składach z pasem ochronnym szer. 20 m. w ilości do 25.000 „
2. W zbiornikach nadziemnych:
   a) w specjalnych składowniach bez pasa ochronnego i w składach określonych w punkcie 1 a) w ilości do . . . . , 50.000 „
   b) w specjalnych składowniach z pasem ochronnych szer. 20 m w ilości do . . . . , , , 100.000 „
3. W zbiornikach podziemnych bez pasów ochronnych w ilości do . . . 200.000 „

B) Oleje mineralne II klasy:

1. W zbiornikach nadziemnych w specjalnych składowniach z pasem ochronnym szer. 20 m w ilości do . 500.000 „
2. W zbiornikach podziemnych bez pasów ochronnych w ilości do . . 1.000.000 „

Średnie składy mogą być urządzone tylko na krańcach osiedli.

Urządzenie średnich składów zatwierdza władza przemysłowa II instancji.

W sprawie podania o zatwierdzenia urządzenia obowiązuje odnośny ustęp § 10 niniejszych przepisów, z tą różnicą, że plan orientacyjny ma uwidaczniać zabudowania terenu w promieniu 50 m dokoła składu. W opisie składu należy podać rodzaj, ilości i rozmieszczenie olejów mineralnych pomiędzy poszczególne zbiorniki, urządzenie i położenie zbiorników w odniesieniu jednych od drugich oraz do linii granicznych składu, przeznaczenie i położenie budynków, znajdujących się na terenie składowni (np. rozlewnie), miejsca wyznaczone na tymczasowe składy beczek i cystern, maksymalne ilości olejów, które w danym razie trzeba będzie tymczasowo magazynować, oraz miejsce składowe beczek próżnych.

Wielkie składy.

§ 12. W wielkich składach można magazynować oleje mineralne I i II klasy w ilościach większych od podanych w § 11 niniejszych przepisów, tylko w specjalnych składowniach z pasem ochronnym lub w zbiornikach podziemnych, przy czym szerokości pasów ochronych podanych w § 11, ulegają zwiększeniu z 20 m na 30 m.

Wielkie składy mogą być urządzone z reguły tylko poza granicami osiedli.

Urządzenie wielkich składów zatwierdza władza przemysłowa II instancji.

W sprawie podań o zatwierdzenie urządzenia obowiązuje odnośny ustęp § 11 niniejszych przepisów.

Oleje mineralne III klasy niebezpieczeństwa.

§ 13. Przechowywanie i magazynowanie olejów mineralnych III klasy niebezpieczeństwa podlega jedynie warunkom wymienionym w § 8 oraz w części IV załącznika do niniejszego rozporządzenia.

Magazynowanie w ilości powyżej 15.000 litr. wymaga zatwierdzenia projektu urządzenia przez władzę przemysłową I instancji.

Rozdział III.

Wspólne magazynowanie olejów mineralnych różnych klas niebezpieczeństwa ze sobą i z innymi łatwopalnemi płynami.

§ 14. 1. Przy wspólnym magazynowaniu olejów mineralnych I klasy niebezpieczeństwa z olejami klasy II i III lub też z innymi łatwozapalnemi płynami o temperaturze zapłonienia poniżej + 21° C, jak np. spirytus, spirytus drzewny (metanol, alkohol metylowy), aceton, eter siarczany (eter etylowy) i lakiery spirytusowe (politury) w jednym pomieszczeniu lub też w kilku nieoddzielonych od siebie w sposób ogniotrwały pomieszczeniach, przerachowuje się magazynowane płyny na oleje mineralne I klasy niebezpieczeństwa, przy czym 3 litr. olejów mineralnych II

klasy względnie 200 litr. olejów mineralnych III klasy przyjmuje się jako równoznaczne 1 litr. olejów mineralnych I klasy.

Przy wspólnym magazynowaniu olejów mineralnych II klasy z olejami mineralnymi III klasy przerachowuje się magazynowane płyny na oleje mineralne II klasy, przy czym 100 litr. olejów mineralnych III klasy przyjmuje się jako równoznaczne z 1 litr. olejów mineralnych II klasy. Inne wspólnie magazynowane łatwopalne płyny uważać należy za przynależne do I klasy niebezpieczeństwa.

2. Wspólne magazynowanie olejów mineralnych z innymi palnymi płynami o temperaturze zapłonienia od + 21° C do + 100° C dozwolone jest przy przerachowaniu ich na oleje mineralne II klasy.

3. Magazynowanie olejów mineralnych tej samej lub różnych klas niebezpieczeństwa z innymi palnymi płynami, na jednym placu, lecz w oddzielnych pomieszczeniach składowych wymaga tylko wtedy zatwierdzenia urządzenia ze strony władzy II instancji, jeśli ogólna ilość magazynowanych płynów jest co najmniej 2 razy większa od sumy ilości dopuszczalnych dla poszczególnych klas niebezpieczeństwa dla średnich składów w myśl § 11 niniejszych przepisów.

Instytucje i zakłady niepodlegające niniejszym przepisom.

§ 15. 1. Niniejszym przepisom nie podlega przechowywanie i magazynowanie olejów mineralnych, wyliczonych w § 2:

a) w zakładach, podlegających nadzorowi władz górniczych oraz w zakładach znajdujących się na terenach kopalń naftowych,

b) w zakładach pozostających pod zarządem władz wojskowych lub morskich oraz w zakładach prywatnych, działających na terenach, podlegających zarządowi tych władz oraz w zakładach prywatnych pozostających pod szczególnym, wyraźnie określonym nadzorem wspomnianych władz, w laboratoriach i stacjach doświadczalnych, w których pod fachowym kierownictwem odbywają się doświadczenia i analizy olejów mineralnych.

c) w urzędach celnych,

d) w zakładach, należących do państwowych lub innych do użytku publicznego przeznaczonych i nadzorowi Państwa podlegających kolei żelaznych,

e) w garażach samochodowych policji państwowej,

f) w czasie transportowania ich okrętami i statkami, kolejami, samolotami i pocztą.

2. Zakłady przemysłowe przeznaczone do wyrobu, przeróbki i zastosowania olejów mineralnych do celów produkcji oraz zakłady magazynowo-tłoczniowe, wymagające w myśl rozporządzenia o prawie przemysłowym zatwierdzenia projektu urządzenia, podlegają niniejszym przepisom tylko wtedy, jeśli to wyraźnie zostało zastrzeżone w odnośnym zatwierdzeniu.

Wszystkie zakłady przemysłowe, nie wyliczone w ustępie 1 i 2 niniejszego paragrafu, w których przechowuje się lub magazynuje oleje mineralne celem przeróbki lub zastosowania do celów produkcji podlegają niniejszym przepisom.

W okręgach nadmorskich potrzebną jest do uzyskania zatwierdzenia zgoda odnośnego Urzędu Marynarki Handlowej.

UWAGA: W myśl ust. ostatniego § 15 zatwierdzenie średnich i wielkich składów olejów mineralnych na terenie portu gdyńskiego należy do Pomorskiego Urzędu Wojewódzkiego w porozumieniu z Urzędem Morskim. (Min. P. i H. z dnia 22 kwietnia 1933 r. Nr. P A. II-1/16 do Urz. Wojew. w Toruniu.)

Zastosowanie przepisów do składów już istniejących.

§ 16. 1. W lokalach do sprzedaży drobnicowej istniejących w chwili wejścia w życie niniejszych przepisów, można przechowywać lub magazynować oleje mineralne w ilościach dopuszczalnych w myśl dotychczas obowiązujących przepisów względnie § 9 niniejszych przepisów, pod warunkiem, że najpóźniej w przeciągu 2 lat od wejścia w życie niniejszych przepisów, urządzenia odnośnych lokali zostaną uzupełnione według norm wymaganych niniejszymi przepisami.

2. Dalsze prowadzenie składów, posiadających dawne pozwolenia nie wymaga zatwierdzenia urządzenia, jeśli ilości magazynowanych lub przechowywanych olejów nie przekraczają ilości dopuszczalnych na mocy dawnego pozwolenia, przy czym co do zmian w urządzeniach tych składów według norm wymaganych niniejszymi przepisami, obowiązuje następująca zasada:

a) małe składy obowiązane są uzupełnić urządzenie swe do norm, wymaganych niniejszymi przepisami najpóźniej do 3 lat od chwili wejścia w życie niniejszych przepisów,

b) średnie i wielkie składy obowiązane są do dokonania tylko takich zmian w urządzeniach, które w myśl niniejszych przepisów byłyby konieczne do usunięcia poważnych, życiu lub zdrowiu ludzkiemu lub też bezpieczeństwu publicznemu zagrażających wadliwości lub które dałyby się wykonać bez nieproporcjonalnego nakładu kosztów i pracy.

3. Właściciele składów już istniejących, mający zamiar powiększyć ilości magazynowanych przez nich olejów mineralnych do ilości dopuszczalnych niniejszymi przepisami lub też zamierzający dokonać gruntownej przebudowy składów, obowiązani są do uzyskania zatwierdzenia urządzenia, przy czym zatwierdzenie to uzależnia się od uprzedniego dokonania zmian wymaganych niniejszymi przepisami.

4. Składy mieszanin, podpadających pod § 2 niniejszych przepisów, istniejące w chwili wydania tych ostatnich, nie są obowiązane do stosowania się do przepisów o pasach ochronnych. W sprawie dokonania zmian w urządzeniu według norm wymaganych niniejszymi przepisami należy stosować zasadę, obowiązującą średnie i wielkie składy w myśl ustępu 2b) niniejszego paragrafu.

Wyjątki od zastosowania niniejszych przepisów.

§ 17. Wyjątki od niniejszych przepisów mogą być przyznawane przez władze II instancji zwłaszcza w tych wypadkach, gdy chodzi o magazynowanie olejów mineralnych, które przy 15° C są cięższe od wody, albo też ich magazynowanie odbywa się według systemu, którego zasada i forma wykonania dają gwarancję trwałego bezpieczeństwa, a kierownictwo składu spoczywa w pewnych fachowych rękach.

W odniesieniu do pasów ochronnych dla zbiorników nadziemnych wyjątki te mogą być przyznane zwłaszcza wtedy, jeśli zbiorniki zaopatrzone są w automatycznie i skutecznie działające urządzenia przeciwpożarowe, uznane przez władzę przemysłową.

Przepis końcowy.

§ 18. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w 30 dni od dnia ogłoszenia. Z tą chwilą tracą moc obowiązującą wszystkie inne, poprzednio w tym przedmiocie wydane przepisy z wyjątkiem przepisów o ochronie pracy.

Uwaga:

W stosunku do składów olejów mineralnych urządzanych w sąsiedztwie nieruchomości kolejowych straciły moc prawną przepisy, które obowiązywały przed wydaniem rozporządzenia Ministrów z dnia 13 kwietnia 1928 r. i do składów tego rodzaju należy stosować postanowienia powyższego rozporządzenia (Ministerstwo Komunikacji z dnia 26. 5. 1930 r. Nr. dz. V/3/2312/30 do Min. Przemysłu i Handlu). Jeśli chodzi o oddalenie składów olejów mineralnych od linii kolejowych, to niezależnie od postanowień prawa budowlanego i przemysłowego obowiązują obecnie przepisy ustawy z dnia 13 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 28, poz. 220), podane w uwagach do art. 6.

Załącznik do rozp. Min. Przem. i Handlu, Pracy i Op. Społ. oraz Spr. Wewn. (poz. 508).

Zasady technicznego wykonania przepisów o magazynowaniu i przechowywaniu olejów mineralnych.

I.
Do § 9.
Naczynia hermetyczne.

1. Naczynia dla olejów mineralnych pierwszej klasy niebezpieczeństwa, których pojemność przekracza 2 litry, w szczególności blaszanki i beczki żelazne powinny być hermetyczne, tj. wykonane szczelnie z mocnej blachy. Szwy tych naczyń powinny być nitowane, spawane lub lutowane na twardo. Miękkie lutowanie dopuszczalne jest tylko przy podwójnym falcowaniu szwów. Naczynia te powinny posiadać szczelne zamknięcia (śrubowe, dźwigniowe lub kapslowe), ponadto winny być zaopatrzone w urządzenia zabezpieczające od przedostawania się płomieni do wewnątrz naczyń (np. w siatkę ochronną Davy'ego) oraz w urządzenia zabezpieczające je od rozsadzania, w razie rozgrzania się (np. wentyl sprężynowy ,topny korek bezpieczeństwa, rura oddechowa) uznane przez władze przemysłowe.

Oświetlenie składów.

2. Jako wewnętrzne oświetlenie składu dopuszczalne jest oświetlenie dzienne lub elektryczne, urządzone w myśl odnośnych przepisów o oświetlaniu kopalń. Innego rodzaju oświetlenie dopuszczalne jest tylko z zewnątrz, z poza szczelnie zamykających się nieotwieralnych okien. Dopuszczalnym jest również używanie kieszonkowych latarek elektrycznych. W miejscowościach, w których nie ma oświetlenia elektrycznego władze I instancji powinny ustalić inny sposób dopuszczalnego oświetlenia.

Pomieszczenia składów.

3. Pomieszczenia wyliczone w ustępie II § 9 powinny być oddzielone od pomieszczeń wymienionych w ustępie I tegoż paragrafu w sposób ogniotrwały, w myśl odnośnych przepisów budowlanych. W wyjątkowych jednak wypadkach mogą lokale sklepowe i inne pomieszczenia handlowe, służące do magazynowania olejów mineralnych I klasy niebezpieczeństwa łączyć się bezpośrednio (tj. bez ogniotrwałego oddzielenia) z biurami handlowymi, o ile wraz z tymi ostatnimi, są od innych w § 9 wyliczonych lokali oraz komunikujących się z tymi lokalami korytarzy i ubikacyj, oddzielone w sposób ogniotrwały.

Nalewanie olejów mineralnych.

4. Przy innym niż podany w ustępie § 9 II. B. c. sposobie odmierzania i nalewania olejów mineralnych można ilości wymienione w tym ustępie magazynować tylko w miejscach zamkniętych dla ruchu publicznego, szopach lub takich piwnicach, które od innych pomieszczeń oddzielone są w sposób ogniotrwały.

II.
Do § 10.

A. Magazynowanie w beczkach żelaznych i w innych naczyniach hermetycznych.

1. Przy każdym innym systemie nalewania niż podany w A. 2a) dopuszczalne ilości olejów mineralnych pierwszej klasy niebezpieczeństwa mogą być magazynowane tylko na odgrodzonych i zamkniętych dla ruchu publicznego placach, w myśl przepisów o magazynowaniu olejów mineralnych w naczyniach niehermetycznych podług ust. B. niniejszego rozdziału.

2. Pomieszczenia składów powinny posiadać odpowiednią wentylację; oświetlenie powinno być urządzone w myśl ustępu 2 części I niniejszego załącznika, przy czym wyjątek pomieszczony na końcu tego ustępu nie ma zastosowania.

W pomieszczeniach nie wolno ustawiać gazometrów ze względu na częste używanie odkrytego światła przy odczytywaniu ich zawartości. Pomieszczenie składu powinno być oddzielone od przyległych ubikacyj za pomocą ścian i pował ogniowych, względnie ogniotrwałych i nie powinno posiadać odpływów nazewnątrz (na ulicę, podwórza, do kanałów i rynsztoków). Kanały wentylacyjne pomieszczeń nie powinny się łączyć z kanałami wyciągowemi kominów i pieców gazowych. Ogrzewanie dopuszczalne jest parowe i wodne.

3. Na składy olejów mineralnych nie mogą być używane:

a) pomieszczenia w domach zamieszkałych oraz pomieszczenia znajdujące się w bezpośrednim położeniu z klatkami schodowymi, prowadzą cymi do pomieszczeń, położonych wyżej a służących do przebywania w nich ludzi lub do stałego ruchu publicznego.

b) pomieszczenia służące do przechowywania albo magazynowania materiałów samozapalnych, zazalniczych i pirotechnicznych.

Wymagane w paragrafie 10 specjalne urządzenie piwnic polega na tym, że piwnice te powinny posiadać stałą i skuteczną wentylację przy odprowadzaniu powietrza od podłogi i mają być odgradzane od innych pomieszczeń w sposób ogniotrwały.

4. Pomieszczenia przeznaczone na składy powinny posiadać nieprzesiąkliwą i ogniotrwałą podłogę oraz również nieprzesiąkliwe i ogniotrwałe progi zabezpieczające takiej wysokości, aby przestrzeń, znajdująca się wewnątrz zabezpieczenia mogła w zupełności pomieścić ilość magazynowanych olejów w razie wylania się ich z naczyń. Drzwi powinny być zrobione z materiału niepalnego, szczelne i otwierane na zewnątrz. Przewody metalowe do napełniania, względnie wypróżniania zbiorników powinny być uziemione .

Na drzwiach wchodowych pomieszczeń składowych powinien znajdować się czytelny i trwały napis, zwracający uwagę osób wchodzących do składu na zakaz używania ognia i światła odkrytego, palenia tytoniu oraz na kary związane z ewentualnym przekroczeniem zakazu.

B. Magazynowanie w naczyniach niehermetycznych.

Magazynowanie olejów mineralnych w naczyniach niehermetycznych może mieć miejsce tylko na odgrodzonych niedostępnych dla ruchu publicznego placach składowych, już to pod gołym niebem, już to w murowanych szopach.

W pierwszym wypadku magazynuje się oleje mineralne w nieprzesiąkliwych i ogniotrwałych dołach, względnie obwałowaniach, uniemożliwiających odpływanie rozlanych olejów mineralnych, względnie rozszerzanie się ognia. Znajdujące się ewentualnie w składach drzwi, zasuwy lub klapy, powinny być zrobione z materiału niepalnego.

Miejsca składów powinny znajdować się w odległości przewidzianej odnośnymi przepisami budowlanemi, lecz nie mniejszej niż 5 m od sąsiednich pomieszczeń, w których używa się światła odkrytego, w których znajdują się paleniska lub łatwozapalne artykuły oraz od ganków, sieni i klatek schodowych domów mieszkalnych.

Przy magazynowaniu olejów mineralnych w szopach, urządzenie tych ostatnich powinno odpowiadać warunkom wymienionym w punkcie A) 2 niniejszej części.

Zakaz wchodzenia na place składowe osób niepowołanych, zapalania światła, ognia i palenia tytoniu w obrębie 5 m od dołów, obwałowania, względnie szopy powinien być uwidoczniony za pomocą wyraźnych i trwałych napisów, ze wskazaniem na niebezpieczeństwa pożaru; również kary przewidziane za przekroczenie winny być podane do wiadomości.

C. Zbiorniki podziemne.

Zbiorników podziemnych dotyczy część III niniejszego załącznika.

III.
Do § 11 i 12.

A. Dopuszczalne ilości i pasy ochronne.

Dopuszczalne ilości dla składowni i pomieszczeń składowych bez pasa ochronnego oraz szerokości pasów ochronnych podane w §§ 10, 11 i 12 stosuje się w razie, jeśli odnośne składy znajdują się w warunkach możliwie niesprzyjających przenoszeniu się ognia. Może to mieć miejsce, albo jeżeli plac, na którym znajduje się pomieszczenie składowni nie jest wcale zabudowany, albo też jeśli sąsiadujące ze składownią budynki przytykają do jej terenu grubemi

ogniotrwałemi murami bez otworów oraz zachowaną jest odpowiednia odległość od okien, drzwi itp. otworów budynków. O ile podobne warunki nie zachodzą a zastosowanie ścian ochronnych i innych t. p. urządzeń nie jest możliwym, to należy albo odpowiednio zmniejszyć dopuszczalne ilości, albo też powiększyć szerokości pasów ochronnych, przy czym przy magazynowaniu olejów mineralnych w naczyniach niehermetycznych i zbiornikach nadziemnych należy zwiększyć szerokości pasów dla średnich składów o 50%.

Powyższe nie odnosi się do zbiorników podziemnych.

B. Składownie specjalne.

1. Przez składownie specjalne rozumie się składy olejów mineralnych, urządzone przy zachowaniu poniżej wymienionych warunków.

Specjalna składownia składa się w zasadzie ze składu właściwego i otaczającego go pasa ochronnego.

2. Skład właściwy (miejsce składowe, budynek składowy, względnie zbiornik) powinien albo leżeć niżej od otaczającego go terenu, albo też być otoczony wałem ziemnym o grzbiecie minimalnej szerokości 0,5 m lub masywnym zakotwionym murem, wytrzymałym na parcie cieszy, a posiadającym dobre fundamenty.

3. Pojemność przestrzeni, utworzonej przez zagłębienie placu składowni właściwej, względnie przez otaczający ją wał lub mur powinna wynosić:

a) przy magazynowaniu w beczkach — 75% dopuszczalnej ilości magazynowanych olejów,

b) przy zbiornikach nadziemnych — 75% — 50% pojemności zbiorników.

Przy magazynowaniu olejów mineralnych I klasy niebezpieczeństwa wyżej wymieniona pojemność nie powinna wynosić więcej jak 20.000 m^3 przy magazynowaniu zaś olejów II klasy więcej jak 40.000 m^3. Przy równoczesnym magazynowaniu olejów I i II klasy należy uważać ogólną ilość magazynowanych olejów jako przynależną do klasy I niebezpieczeństwa.

4. Przy magazynowaniu olejów mineralnych w szopach, te ostatnie powinny być całkowicie wraz z pokryciem dachowym wykonane z materiału niepalnego. Szyby powinny być zaopatrzone w wewnętrzną siatkę z drutu.

Urządzenie składu właściwego bezpośrednio na powierzchni terenu dopuszczalne jest tylko przy dostatecznej wytrzymałości i nieprzesiąkliwości gruntu. Przy gruncie nieodpowiadającym tym warunkom, powinny przynajmniej podeszwy składu i rozlewni być nieprzesiąkliwe, zbiorniki zaś odpowiednio podmurowane.

Gdyby następnie poza obrębem składowni ujawniło się zanieczyszczenie gruntu lub wody podskórnej przez oleje mineralne, to właściciel składu obowiązany jest na żądanie władzy policyjnej postarać się o usunięcie tej wadliwości. Wały ochronne nie powinny ulegać przerwom wskutek znajdujących się w nich wyjść lub przepustów, powodujących odpływ olejów. Odpływowe i dopływowe kanały zbiorników prowadzące przez wał nie uważa się za przerwę. Przejścia przez obwałowania powinny być urządzone w sposób wykluczający możliwość rozszerzania się ognia.

5. Pas ochronny liczy się przy magazynowaniu w beczkach od dolnej wewnętrznej krawędzi zagłębienia, względnie obwałowania tworzącego skład, przy magazynowaniu w zbiornikach nadziemnych lub szopach — od ich powierzchni zewnętrznej, przy magazynowaniu w zbiornikach podziemnych — od zewnętrznej powierzchni urządzeń nadziemnych. Oddalenie poszczególnych zbiorników podziemnych od granic sąsiedniego terenu powinno wynosić co namniej 1 metr.

W obrębie pasów ochronnych nie powinno być budowli konstrukcji nieogniotrwałej. Mury ogniowe budynków, wolne stojące ściany z ogniotrwałego materiału, wały ziemne mogą częściowo lub też w zupełności zastąpić pas ochronny.

W obrębie pasa ochronnego nie wolno magazynować żadnych palnych ani też wybuchowych przedmiotów oprócz pełnych i próżnych beczek, o ile tymczasowe magazynowanie tych ostatnich wyraźnie zostanie zastrzeżone w odnośnym zatwierdzeniu urządzenia. Butle z gazem neutralnym należy w ten sposób przechowywać, aby w razie pożaru nie uległy ogrzaniu do niebezpiecznej temperatury. Sterty beczek drewnianych, o ile znajdują się w obrębie jednego i tego samego zagłębienia, względnie obwałowania powinny być oddalone od zbiorników, szop składowych oraz innych stert beczek co najmniej o 2 metry, w innym zaś razie, co najmniej o 10 metrów.

6. W obrębie składu właściwego można stawiać szopy, rozlewnie, budynki wagowe i pompownie; te ostatnie (nawet i wtedy, jeśli w nich mają być użyte silniki spalinowe) na tych samych warunkach co i szopy składowe (część II B. niniejszego załącznika).

W tym wypadku jednak silniki spalinowe powinny posiadać zapłon wewnętrzny oraz urządzenie do bezpiecznego odprowadzania gazów wylotowych. Urządzenia elektryczne powinny odpowiadać przepisom dotyczącym pomieszczeń przedstawiających niebezpieczeństwo eksplozji. Budynki znajdujące się w obrębie pasa ochronnego, np. warsztaty reparacyjne, składy rur, wentyli i innych nieprzedstawiających bezpośredniego niebezpieczeństwa pożaru przedmiotów i materiałów, powinny być wykonane całkowicie z materiału niepalnego. W budynkach tych nie wolno urządzać pieców ani palenisk.

Praca w składowni powinna odbywać się tylko przy świetle dziennym albo elektrycznym; w szopach poza obrębem składu właściwego można używać lamp, odpowiednio zabezpieczonych i doprowadzających światło z zewnątrz, przy czym potrzebne dane odnośnie ich urządzenia i funkcjonowania mają być przedłożone władzom, wydającym pozwolenie. Lampy te można zapalać tylko poza obrębem składu właściwego. Okna, którymi światło lamp dochodzi z zewnątrz, nie powinny być otwierane. Lamp łukowych można używać tylko zewnątrz pomieszczeń i przy użyciu szczelnie u dołu zamkniętych kloszów, lamp żarowych w trwałych i szczelnych osłonach — również i wewnątrz pomieszczeń.

Urządzenie instalacyj elektrycznych powinno odpowiadać odnośnym przepisom.

C. Zbiorniki.

1. Zbiorniki nadziemne.

a) Zbiorniki ustawione pod gołym niebem powinny posiadać odpowiednie fundamenty. Zbiorniki te powinny być zrobione z blachy żelaznej o maksymalnej wytrzymałości 45 kg/mm² na rozerwanie oraz minimalnym wydłużeniu 18 do 20%. Krawędzie blach należy po obcięciu ich zheblować. Otwory na nity o ile nie zostały wywiercone, powinny być po przebiciu rozwiercone. Krawędzie blach i główki nitów należy uszczelnić od wewnątrz i od zewnątrz.

b) Dla sprawdzenia wytrzymałości fundamentów oraz szczelności zbiorników, należy te ostatnie przed oddaniem ich do użytku napełnić wodą i poddać próbie przynajmniej na przeciąg jednego dnia.

c) Zbiorniki powinny posiadać skuteczne uziemienie.

d) Zbiorniki powinny być tak urządzone, aby nadciśnienie powstające w nich w razie wybuchu lub pożaru mogło być usunięte bez zniszczenia lub pęknięcia płaszczy zbiorników.

e) W pobliżu najwyższego punktu zbiornika, należy umieścić rurę metalową odpowiedniej średnicy i wysokości, służącą do wypuszczania gazów, przy czym wylot jej powinien być zaopatrzony w ochronę zapobiegającą przedostawaniu się ciał obcych oraz tak położony, aby wydobywające się zeń gazy nie zbierały się w pobliżu zbiorników.

W rurze tej należy umieścić w równych od siebie odstępach trzy siatki Davy'go z miedzi, mosiądzu lub innego nierdzewiejącego metalu — w ten sposób, aby je można było bez trudności kontrolować, czyścić lub odnawiać. Zamiast siatek można używać i innych równie skutecznych urządzeń (jak np. zaworów piasko-

wych, wiązek drutu, zaworów z rurek włoskowatych, zamknięć hydraulicznych lub rur oddechowych) uznanych przez władze przemysłowe.

Rury służące do wypuszczania gazów, mogą odprowadzać je albo do jednego, albo też do kilku naczyń zbiorczych, z których następnie dopiero gazy te wydostają się na powietrze lub do miejsc zużycia.

f) Powstawaniu nadciśnień i podciśnień, zagrażających bezpieczeństwu pracy, należy przeciwdziałać zapomocą osobnych zaworów, zamknięć hydraulicznych, rur oddechowych lub innych urządzeń uznanych przez władze przemysłowe.

2. Zbiorniki podziemne.

a) Zbiornik podziemny powinien być ze wszystkich stron przykryty warstwą ziemi grubości co najmniej 1 m zaś najwyższy jego punkt warstwą grubości co najmniej 30 cm. Odstęp między 2-ma sąsiadującemi ze sobą zbiornikami, powinien wynosić co najmniej 40 cm.

b) Znajdujący się ewentualnie właz (studzienka włazowa) powinien być przykryty zapomocą przykrywy. Przykrywa ta powinna posiadać dostateczną grubość i wytrzymałość na obciążenie jej wskutek ruchu publicznego.

c) Dla ochrony zbiornika od rdzy należy przed zakopaniem w ziemi otoczyć go nieprzesiąkliwą i nieniszczącą żelaza powłoką, składającą się np. z kilku warstw smoły, węgla kamiennego i juty, przy czym należy postarać się o skuteczne uziemienie zbiornika.

d) Fundamenty zbiorników i ich wykonanie regulują postanowienia punktu C 1.

Przy próbach szczelności urządzeń do nalewania i odmierzania, ciśnienie próbne powinno o 1/2 atmosfery być wyższe od najwyższego ciśnienia roboczego, nie może jednak wynosić mniej niż 1 atmosferę.

e) Rury do odprowadzania gazów ze zbiornika i urządzeń do mierzenia powinny być wykonane wg postanowień punktu C 1, e). Tam gdzie pompy i urządzenia miernicze połączone są rurociągiem ze zbiornikiem, nie potrzeba siatek Davy'go ani też zaworów piaskowych.
Pompy i naczynia do mierzenia należy zaopatrzyć w topne korki bezpieczeństwa.

f) Rury prowadzące do zbiornika na zewnątrz należy celem ochrony ich od mechanicznych uszkodzeń i ognia zasłonić obmurowaniem do wysokości 10 — 25 cm.

g) Poza czasem napełniania, względnie wydawania olejów mineralnych, te ostatnie nie powinny wyciekać ze składu.

h) Urządzenia dla pomiarów stanu płynów w zbiorniku powinny, poza czasem używania ich być szczelnie zamknięte i zabezpieczone przed ewentualnym otwieraniem ich przez osoby niepowołane.

i) Rozlewanie olejów mineralnych wzniesione ponad zbiornikiem lub w jego pobliżu powinny być zaopatrzone w piorunochron, stanowiący zarazem skuteczną ochronę dla zbiornika.

j) Na stacjach ulicznych nie wolno nalewać oleju mineralnego I klasy niebezpieczeństwa do zbiorniczków samochodowych zapomocą blaszanek, lecz należy uskutecznić to zapomocą rurociągu lub uziemionego węża metalowego.

Kolumna odmierzacza (dystrybutora) ulicznego może być ustawiona na krawędzi chodnika lub w innych odpowiednich miejscach ulicy.

Płaszcz odmierzacza powinien stanowić ochronę dla znajdujących się w nim urządzeń (kranów, liczników), przed ewentualnymi zamachami na ich całość Jeśli korpus nie posiada dostatecznej wytrzymałości na uszkodzenia, wskutek ruchu publicznego, to należy zaopatrzyć go w urządzenia zderzakowe.

Przy wyborze miejsca do ustawienia odmierzacza należy uważać, aby rozlana ewentualnie benzyna nie odpływała bezpośrednio do otworu kanałowego. Poza tym decydują tu ogólne względy bezpieczeństwa ruchu publicznego.

IV.
Do § 13.

Przy urządzaniu składów, przeznaczonych na magazynowanie olejów mineralnych III klasy niebezpieczeństwa, obowiązują warunki, określone dla olejów I i II klasy w punktach 2, 3 i 4 części II A) oraz w punkcie 2, części III B, niniejszego załącznika z tą różnicą, iż utworzona przez zabezpieczenie (zagłębienie lub obwałowanie miejsca składowego) przestrzeń winna na wypadek wylania się olejów móc pomieścić:

a) w pomieszczeniach składowych 2/3 ogólnej ilości magazynowanych olejów,

b) w składowniach specjalnych 2/3 ilości dopuszczalnych w myśl punktu 2 części III B. niniejszego załącznika.

Przy wspólnym magazynowaniu olejów III klasy niebezpieczeństwa z olejami innych klas lub z innymi płynami obowiązuje § 14 punkt 1, niniejszego rozporządzenia.

313.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 6 grudnia 1924 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu, Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych, Ministrem Pracy i Opieki Społecznej i Ministrem Kolei o obrocie szmatami.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 8, poz. 60 z 1925 r.)

Na podstawie pp. 1, 3, 12 i 24 art. 2 oraz art. 10 zasadniczej ustawy sanitarnej z dnia 19 lipca 1919 r. (Dz. P. P. P. Nr 63, poz. 371), art. 11, 24 i 25 ustawy z dnia 25 lipca 1919 r. w przedmiocie zwalczania chorób zakaźnych i innych chorób, występujących nagminnie (Dz. U. R. P. Nr 67, poz. 402), art. 4 ustawy z dnia 2 lipca 1924 r. w przedmiocie pracy młodocianych i kobiet (Dz. U. R. P. Nr 65, poz. 636), art. 4 i 5 ustawy przemysłowej (Zbiór praw Państwa Rosyjskiego, t. XI, wyd. r. 1913), par. 25 i 26 austriackiej ustawy przemysłowej z dnia 15 marca 1883 r. (Dz. U. P. Nr 39), par. 8 ustawy o zwalczaniu chorób zakaźnych z dnia 30 czerwca 1900 r. (Dz. U. Rzeszy Niemieckiej, str. 306) i par. 35 ustawy przemysłowej z dnia 26 lipca 1900 r. (Dz. U. Rzeszy Niemieckiej, str. 871), zarządza się, co następuje:

§ 1. Szmaty, tj. strzępy materiałów włókienniczych, pochodzące z przedmiotów używanych, mogą być zbierane tylko do szczelnych worków, koszów lub skrzynek, a przewożone w większych ilościach tylko w szczelnym opakowaniu (worki, bele) lub w zakrytych specjalnych wozach. Zarówno opakowanie jak i wozy powinny być tego rodzaju, żeby je można było z łatwością oczyścić i odkazić.

Wozy, worki, kosze i skrzynie należy zawsze utrzymać w czystości; obowiązek ten ciąży na ich właścicielu.

Nie wolno pod żadnym pozorem przewozić szmat razem ze środkami spożywczymi i innymi przedmiotami, służącymi do bezpośredniego użytku ludzi.

§ 2. Szmaty nieodkażone, opakowane należycie, wolno przynosić lub przywozić jedynie do najbliższych miejsc czasowego przechowania (składów detalicznych) lub do najbliższych składów hurtowych.

§ 3. Szmaty, przeznaczone do przewozu koleją na wszelką odległość, a drogą kołową na odległość dalszą, niż do najbliższego składu winny być uprzednio odkażone, ściśle opakowane i opatrzone znakiem zakładu odkażającego.

Jedynie fabryki, posiadające odpowiednie urządzenia do odkażania szmat, mogą sprowadzać w wagonach zaplombowanych szmaty ściśle opakowane i zewnętrznie odkażone pod warunkiem dostarczenia ich bezpośrednio do fabryk i odkażenia przed przeróbką.

Ponadto w obu przypadkach do listu przewozowego winno być dołączone przez nadawcę świadectwo o dokonanym odkażeniu.

Sprawę przywozu szmat z zagranicy, jako też przewozu przez terytorium polskie, normują odnośne konsekwencje sanitarne.

§ 4. Na terenie objętym epidemią może władza administracyjna I-szej instancji w obrębie powiatu zabronić handlu szmatami, jako też ich wywozu, na czas nie przekraczający 2 tygodnie. Władza administracyjna II-ej instancji może wydać taki zakaz odnośnie do całego województwa i na przeciąg czasu do 4 tygodni, a Minister Spraw Wewnętrznych na obszar całego Państwa i na czas do 3-ch miesięcy, po czym zakaz ten może być przezeń przedłużony.

Nie wolno zbierać i wprowadzać do obrotu szmat, co do których istnieje pewność lub uzasadnione podejrzenie, że są one zanieczyszczone wydzielinami lub wydalinami osób chorych.

§ 5. Zebrane szmaty winny być bezzwłocznie dostarczone do miejsc czasowego lub stałego ich przechowania. Nie wolno ich przechowywać w pomieszczeniu mieszkalnym, ani też w pomieszczeniu bezpośrednio z nim połączonym.

Pomieszczenia, przeznaczone do składania szmat, nie mogą służyć, jako miejsce spożywania posiłku, nie wolno w nich też sypiać.

§ 6. Miejscem czasowego przechowywania zebranych szmat (skład detaliczny) może być tylko specjalny plac, położony w dzielnicy mało zaludnionej, w odległości co najmniej 50 metrów od zabudowań mieszkalnych.

§ 7. Na placach tych mogą się znajdować tylko:

1) szopa o szczelnych ścianach, dachu i podłodze, dobrze oświetlona i przewietrzana,

2) wozy lub skrzynie do składania szmat, szczelnie zbite z desek o gładkiej powierzchni, osmołowane z zewnątrz i z wewnątrz i opatrzone pokrywą, szczelnie przylegającą.

3) pomieszczenie dla osoby, odbierającej szmaty. Pomieszczenie to nie może służyć za mieszkanie, powinno być zaopatrzone w umywalnię, z wodą bieżącą, mydło, ręcznik, fartuchy i zapas środków odkażających zarówno dla osób, przynoszących szmaty, jak i osoby odbierającej, a również do odkażania po wierzchownego worków, koszów lub skrzynek, w których szmaty są przenoszone.

Plac taki powinien być zabrukowany i ogrodzony szczelnym parkanem wysokości co najmniej 2 mtr.

§ 8. Na placach, służących do czasowego przechowywania szmat, nie wolno dokonywać ich sortowania. Każdorazowa ilość szmat przechowywanych nie może przekraczać objętości jednego wagonu dziesięciotonowego.

§ 9. Hurtowe składy szmat, tj. miejsca sortowania ich i stałego przechowywania mogą się znajdować tylko w trwale zbudowanych domach murowanych lub drewnianych w odległości co najmniej 100 mtr. od budynków mieszkalnych.

§ 10. Hurtowy skład szmat powinien posiadać część brudną, zawierającą co najmniej pomieszczenie do przyjmowania szmat od dostawców oraz część czystą, zawierającą co najmniej pomieszczenia do sortowania i pakowania odkażonych szmat i pomieszczenie do przechowywania gotowego towaru.

Część brudna nie powinna posiadać bezpośredniego połączenia z częścią czystą budynku.

Poza tym w budynku takim powinny się znajdować: komora odkażająca i ubieralnia dla pracowników.

Komora odkażająca powinna być tak urządzona, aby do jej wnętrza był dostęp zarówno od strony brudnej, jak i czystej budynku.

§ 11. Wszystkie pomieszczenia w hurtowym składzie szmat, powinny mieć wysokość co najmniej 3 mtr., a ściany gładkie, czyste, w miarę potrzeby bielone wapnem. Pomieszczenia te muszą być widne, przestronne, dobrze przewietrzane i codziennie dokładnie oczyszczane. Okna w tych pomieszczeniach winny być opatrzone gęstą siatką drucianą, uniemożliwiającą dostanie się much do wnętrza.

Pomieszczenia do sortowania i pakowania szmat powinny zawierać co najmniej 15 mtr. sz. na jednego pracownika.

W tych miejscach, gdzie przy sortowaniu lub pakowaniu wytwarza się większa ilość kurzu, powinny być zastosowane urządzenia odkurzające.

§ 12. We wszystkich pomieszczeniach składu podłogi powinny być z materiału nieprzepuszczalnego o gładkiej powierzchni.

W ubieralni należy umieścić wieszaki oddzielne na zwykłą odzież pracowników, oddzielne na odzież noszoną przy pracy, przy czym oddzielne dla pracowników części brudnej i pracującej w części czystej poza tym umywalnia z wodą bieżącą oraz zapas ręczników, mydła i środków odkażających.

§ 13. Odzież wierzchnia, noszona przez pracowników przy pracy powinna się składać z białego fartucha z rękawami, ściśle przylegającego do szyi i nadgarstków oraz z czapki białej na głowę.

Odzież ta powinna być utrzymywana w czystości i pozostawać po pracy w składzie (ubieralni).

§ 14. Zarówno przy zbieraniu szmat, jako też na miejscach czasowego przechowania (placach) i w składach nie wolno zatrudniać dzieci i osób młodocianych. Nie wolno również zatrudniać osób, posiadających rany lub dotkniętych chorobami skórnymi rąk, szyi i twarzy oraz obarczonych otwartą gruźlicą płuc.

Osobom, zajmującym się zbieraniem szmat, zatrudnionym na placach względnie w składach, nie wolno równocześnie pracować przy wyrabianiu artykułów spożywczych, ani też uprawiać handlu tymi artykułami.

§ 15. UWAGA: W miejsce tego § mają obecnie zastosowanie postanowienia rozp. Prez. R. P. z dn. 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 468), a w szczególności działu II lit. B (o zakładach przemysłowych).

§ 16. Wszystkie nowootworzone miejsca czasowego przechowania i składy szmat muszą bezwzględnie odpowiadać wymaganiom niniejszego rozporządzenia.

Miejsca czasowego przechowywania i składy szmat już istniejące powinny w ciągu 6 miesięcy od dnia ogłoszenia niniejszego rozporządzenia przystosować swe urządzenia do jego wymagań, w przeciwnym razie ulegną one zamknięciu aż do czasu uporządkowania.

W drodze wyjątku może władza administracyjna II instancji zezwolić na dalsze istnienie zakładu, wykazującego drobne usterki, o ile zakład ten naogół odpowiada wymaganiom niniejszego rozporządzenia.

§ 17. Winni przekroczenia przepisów niniejszego rozporządzenia ulegną karze w myśl obowiązujących przepisów karnych.

§ 18. Rozporządzenie niniejsze powinno być wywieszone na widocznym miejscu w każdym pomieszczeniu w składzie szmat, jako też w miejscach tymczasowego ich przechowywania.

§ 19. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje z dniem ogłoszenia.

Z dniem tym tracą moc obowiązującą wszelkie zarządzenia, z nim sprzeczne.

314.
INSTRUKCJA TYMCZASOWA

z dnia 14 kwietnia 1948 roku
(Nr. Wet. G. I. W. — I — 5/48).

dla Inspektora Weterynarii Urzędu Wojewódzkiego.

1) Inspektor Weterynarii podlega bezpośrednio Naczelnikowi Wydziału Weterynarii Urzędu Wojewódzkiego.

2) Do czynności służbowych Inspektora Weterynarii należy przeprowadzanie na terenie województwa inspekcji w zakresie służby weterynaryjnej w urzędach administracji ogólnej I instancji, w samorządach, oraz instytucjach, zakładach i przedsiębiorstwach, nad którymi państwowy nadzór weterynaryjny wykonują władze I i II instancji.

3) Inspekcje dzielą się na:
   a) szczegółowe, okresowe, według z góry co kwartał opracowanego planu, zatwierdzonego przez Naczelnika Wydziału Weterynarii,
   b) doraźne, zlecone przez Naczelnika Wydziału Weterynarii,

Poza tym Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych, Departament Weterynarii może Inspektorowi Weterynarii zlecić każdorazowo lub do odwołania przeprowadzanie innych inspekcji.

4) Inspektor Weterynarii wykonuje swe czynności na podstawie każdorazowej delegacji służbowej.

5) Inspektor Weterynarii ma prawo wglądu we wszystkie akta Wydziału Weterynarii Urzędu Wojewódzkiego oraz władz administracji ogólnej I instancji, samorządów, instytucji, zakładów i przedsiębiorstw we wszystkich sprawach, dotyczących służby weterynaryjnej.

6) Przed przystąpieniem do inspekcji na terenie powiatu Inspektor Weterynarii winien zgłosić się u Starosty Powiatowego.

7) W czasie inspekcji na terenie powiatu Inspektor Weterynarii winien nawiązać kontakt z Powiatową Radą Narodową.

8) Władze I instancji, samorządy, instytucje, zakłady i przedsiębiorstwa obowiązane są na każde żądanie Inspektora Weterynarii przedstawić mu wszelkie akta i dokumenty, dotyczące służby weterynaryjnej, udzielać potrzebnych wyjaśnień oraz umożliwiać dostęp do pomieszczeń itp.

9) Do zakresu działania Inspektora Weterynarii należy przeprowadzanie inspekcji działalności służby weterynaryjnej pod względem organizacji, administracji, gospodarki, rachunkowości i fachowości.

10) Inspekcję na terenie powiatu winien Inspektor Weterynarii przeprowadzać, o ile możności, w obecności powiatowego lekarza weterynarii.

11) W czasie inspekcji Inspektor Weterynarii winien badać, czy działalność służby weterynaryjnej:
   a) jest zgodną pod względem organizacyjnym z obowiązującymi przepisami i czy jest dostosowana do miejscowych potrzeb,
   b) jest zgodna pod względem administracyjnym z obowiązującymi przepisami i czy jest sprawna i celowa,
   c) czy gospodarka jest wykonywana zgodnie z planowaniem i budżetami,
   d) czy instytucje, zakłady i przedsiębiorstwa są odpowiednio urządzone i wyposażone,
   e) czy są prowadzone przewidziane zarządzeniami księgi, kwitariusze, ewidencje, wykazy itp.,
   f) czy sporządzane akta, dowody finansowe, księgi, ewidencje, wykazy i sprawozdania są zgodne z rzeczywistością,
   g) czy personel służby weterynaryjnej posiada wymagane kwalifikacje, czy fachowo stoi na wysokości zadania, czy jest odpowiednio zaopatrzony w sprzęt fachowy i czy posiada odpowiednie warunki pracy.

   Poza tym Inspektor Weterynarii winien udzielać organom weterynarii wyjaśnień i pouczeń w dziedzinie fachowej i stosowania przepisów.

   W razie potrzeby Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych wyda szczegółowe wytyczne co do sposobu dokonywania inspekcji niektórych zagadnień.

12) Inspektor Weterynarii w czasie wykonywania swych czynności winien zachować pełną obiektywność, ustalać fakty i przyjmować od organów kontrolowanych wszelkie wyjaśnienia, dotyczące spraw, będących przedmiotem inspekcji.

   W wypadkach wysuwających się wątpliwości lub niejasności Inspektor Weterynarii obowiązany jest przeprowadzać badania celem ich usunięcia lub wyjaśnienia. W razie potrzeby ma prawo powoływać do swych czynności rzeczoznawców, wzywać świadków i przesłuchiwać ich protokólarnie.

13) W wypadku ujawnienia nadużyć służbowych Inspektor Weterynarii winien natychmiast zawiadomić o tym właściwą władzę oraz swą władzę przełożoną. W razie potrzeby Inspektor Weterynarii może spowodować zabezpieczenie kasy, ksiąg, dokumentów itp. oraz winien wydać tymczasowe zarządzenia, niezbędne do zabezpieczenia interesów publicznych.

14) Po skontrolowaniu ksiąg, kwitariuszy, wykazów, ewidencji itp. Inspektor Weterynarii winien pod ostatnią pozycją umieścić ewent. uwagi, datę i swój podpis.

15) Z każdej dokonanej inspekcji winien być sporządzony w miejscu kontroli w 3-ch egz. szczegółowy protokół, ustalający tylko stan faktyczny wyników inspekcji. Protokół winien być podpisany przez Inspektora Weterynarii, organ kontrolowany i powiatowego lekarza weterynarii. Jeden egzemplarz protokółu należy pozostawić na miejscu kontroli.

16) Po zakończeniu swych czynności Inspektor Weterynarii winien sporządzić pisemne sprawozdanie:
   a) naświetlające protokoły i działalność kontrolowanych urzędów, samorządów, instytucji, zakładów, przedsiębiorstw itp. z podaniem oceny tej działalności,
   b) podać, czy zarządzenia władz II i I instancji są zgodne z przepisami i fachowo uzasadnione, celowe, wykonalne, aktualne,
   c) czy i w jakim stopniu są wykonywane w terenie,
   d) wysunąć wnioski, wyłaniające się w związku z przeprowadzoną inspekcją.

17) Sprawozdania, zawierające ocenę personalną winny nosić charakter p o u f n y.

   Sprawozdania te wraz z 2 egz. protokółów z inspekcji winien Inspektor Weterynarii przedłożyć swojej władzy do dni 7-miu od powrotu z podróży służbowej.

18) Wszystkie urzędy administracji ogólnej I instancji, samorządy, instytucje, zakłady i przedsiębiorstwa na terenie województwa winny być poddane szczegółowej inspekcji przynajmniej raz do roku, niezależnie od inspekcji doraźnych.

19) Inspektor Weterynarii winien prowadzić księgę podróży służbowych z rubrykami: Lp., Nr i data delegacji służbowej, data wyjazdu, dokąd, data powrotu, data złożenia sprawozdania i uwagi.

Dyrektor Departamentu:
(—) Dr Krauss

315.
ZARZĄDZENIE
WOJEWODY ŚLĄSKO-DĄBROWSKIEGO
z dnia 22 września 1947 r. Nr O. Org. 5/29/47

w sprawie organizacji administracyjnej oświaty rolniczej we władzach administracji ogólnej.

Na podstawie zarządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 19 czerwca 1947 r. Nr O. Org. I-4/24 w sprawie organizacji administracji oświaty rolniczej we władzach administracji ogólnej, wydanego w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej, Ministrem Ziem Odzyskanych i Ministrem Oświaty, oraz na podstawie art. 36 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta R.P. z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr 80, z 1936 r. poz. 555) i § 37 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 13 sierpnia 1931 r. w sprawie organizacji urzędów wojewódzkich oraz trybu załatwiania spraw w tych urzędach (Dz. U. R. P. Nr 76, poz. 611) — zarządzam, co następuje:

I. Dla spraw administracji oświaty rolniczej powołuję:
   a) w Urzędzie Wojewódzkim — wydział Oświaty Rolniczej,
   b) w starostwach — powiatowych inspektorów oświaty rolniczej.

Wydział Oświaty Rolniczej wchodzi organizacyjnie w skład Działu Rolnictwa i Reform Rolnych Urzędu Wojewódzkiego i podlega przepisom regulującym wewnętrzną organizację tego Działu.

Powiatowy inspektor oświaty rolniczej jest wykonawcą zleceń starosty w sprawach administracyjnych oświaty rolniczej.

II. **(1) Wydział Oświaty Rolniczej** (znak Ośw.-Rol.) obejmuje sprawy dotychczasowego Wydziału Oświaty Rolniczej przy Woj. Urzędzie Ziemskim, a w szczególności sprawy osobowe personelu nauczycielskiego szkół gospodarstwa wiejskiego, rachunkowo-budżeto-

we i gospodarcze szkół średnich, powiatowych, gminnych i wychowania społecznego oraz uniwersytetów ludowych, sprawy bibliotek i świetlic szkolnych, sprawy pozaszkolnej oświaty rolniczej młodzieży i dorosłych, przysposobienia rolniczego i wojskowego młodzieży, filmu i radia, sprawy związane z organizowaniem, zakładaniem i wyposażeniem szkół gospodarstwa wiejskiego oraz z urządzeniem i zagospodarowaniem ośrodków szkolnych.

Wydział Oświaty Rolniczej dzieli się na 3 Oddziały:

1. Oddział Administracji Szkolnictwa Rolniczego (znak Adm-Ośw. Rol.).
2. Oddział Średnich Szkół Gospodarstwa Wiejskiego (znak Szk-Ośw. Rol.).
3. Oddział Urządzenia Szkół i Zagospodarowania Ośrodków Szkolnych (znak U-Ośw. Rol.) oraz
4. Inspektorat Powszechnej Oświaty Rolniczej i Przysposobienia Rolniczego i Wojskowego (znak PRW.).

1. **Oddział Administracji Szkolnictwa Rolniczego** (znak Adm-Ośw. Rol.) załatwia sprawy osobowe personelu nauczycielskiego szkół gospodarstwa wiejskiego oraz sprawy rachunkowo-budżetowe i gospodarcze szkół gospodarstwa wiejskiego.

2. **Oddział Średnich Szkół Gospodarstwa Wiejskiego** (znak Szk.-Ośw. Rol.) załatwia sprawy średnich i powiatowych szkół gospodarstwa wiejskiego, szkół wychowania społecznego i uniwersytetów ludowych, świetlic szkolnych, bibliotek szkolnych, filmu, radia oraz kształcenia nauczycieli i instruktorów.

3. **Oddział Urządzenia Szkół i Zagospodarowania Ośrodków** (znak U.-Ośw. Rol) załatwia sprawy związane z organizowaniem, zakładaniem i wyposażeniem szkół gospodarstwa wiejskiego oraz z urządzeniem i zagospodarowaniem ośrodków szkolnych.

4. **Inspektorat Powszechny Oświaty Rolniczej i Przysposobienia Rolniczego i Wojskowego** (znak PRW) załatwia sprawy gminnych szkół rolniczych, rolniczej oświaty pozaszkolnej dla dorosłych i młodzieży (przysposobienia rolniczego) i przysposobienia wojskowego.

(2) Zakres aprobaty Wydziału Oświaty Rolniczej ustalam następująco:

a) do ostatecznej aprobaty Wojewody (Wicewojewody) zastrzegam oprócz spraw wymienionych w § 19 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 13 sierpnia 1931 r. o organizacji urzędów wojewódzkich oraz trybie załatwiania spraw w tych urzędach (Dz. U. R. P. Nr 76, poz. 611) następujące sprawy:

1) wnioski w sprawach większych subwencji na cele oświaty rolniczej,

2) zatwierdzanie rocznych planów finansowo-gospodarczych szkół rolniczych,

3) korespondencja z Sejmem R.P., Wojewódzką Radą Narodową oraz ważniejszą korespondencja z władzami centralnymi.

Sprawy przedkładane do aprobaty Wojewody (Wicewojewody) powinny posiadać uprzednią aprobatę Naczelnika Wydziału Oświaty Rolniczej oraz Kierownika Działu Rolnictwa i Reform Rolnych.

b) Do ostatecznej aprobaty Kierownika Działu Rolnictwa i Reform Rolnych należy korespondencja z Ministerstwem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz wnioski w sprawach personalnych w odniesieniu do kierowników szkół rolniczych.

c) Do ostatecznej aprobaty Naczelnika Wydziału Oświaty Rolniczej należą wszystkie sprawy nie zastrzeżone wyższej aprobacie względnie nie przekazane do samodzielnej decyzji kierownikom oddziałów, inspektorowi PRW albo innym urzędnikom w Wydziale.

d) Do aprobaty kierowników oddziałów należą w dotychczasowym zakresie sprawy typowe, stale powtarzające się, mniejszej wagi, korespondencja przedstanowcza oraz informacyjna.

(3) Wydział Oświaty Rolniczej posługuje się pieczęcią okrągłą Urzędu Wojewódzkiego.

Wszystkie pisma wychodzące z Wydziału Oświaty Rolniczej, których nie podpisuje osobiście Wojewoda względnie Wicewojewoda, powinny mieć — nagłówek.

„Urząd Wojewódzki Śląsko - Dąbrowski
Dział Rolnictwa i Reform Rolnych
Wydział Oświaty Rolniczej“

(4) Szczegółowy podział czynności Wydziału Oświaty Rolniczej zawiera załącznik Nr 1 do niniejszego zarządzenia.

III. **(1) Powiatowi Inspektorzy Oświaty Rolniczej** (znak Insp. Ośw. Rol.-PRW) obejmują sprawy związane z organizowaniem, zakładaniem i wyposażeniem gminych szkół rolniczych, sprawy urządzenia i zagospodarowania ośrodków dla gminnych szkół rolniczych oraz sprawy rolniczej oświaty pozaszkolnej młodzieży i dorosłymi (przysposobienia rolniczego) i przysposobienia wojskowego.

Jeżeli kierownikiem przysposobienia rolniczego i wojskowego w starostwie jest instruktor przysposobienia rolniczego Związku Samopomocy Chłopskiej — wówczas powiatowy inspektor oświaty rolniczej współpracuje ściśle za wspomnianym kierownikiem w zakresie PRW.

(2) W zależności od potrzeb miejscowych, powiatowy inspektor oświaty rolniczej obejmować może jeden lub więcej powiatów. W tym ostatnim przypadku powiatowy inspektor oświaty rolniczej podlega pod względem osobowym staroście powiatowemu, na terenie którego ma siedzibę, zaś służbowo każdemu z właściwych starostów.

(3) Powiatowi inspektorzy oświaty rolniczej posługują się pieczęcią okrągłą starostw.

Wszystkie pisma wychodzące od powiatowych inspektorów oświaty rolniczej, których nie podpisuje osobiście starosta, powinny mieć nagłówki:

„Starostwo Powiatowe . . . . . .
Powiatowy Inspektor Oświaty Rolniczej“

W wypadkach, w których powiatowy inspektor oświaty rolniczej obsługiwać będzie więcej niż jeden powiat, pisma wychodzące od tego inspektora, a nie podpisywane osobiście przez starostę, powinny nosić nagłówki tego starostwa, którego dotyczy dana sprawa.

(4) Zakres aprobaty powiatowych inspektoratów oświaty rolniczej ustalam następująco:

a) do aprobaty starosty powiatowego (wicestarosty) zastrzegam oprócz spraw wymienionych w § 27 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30. czerwca 1930 r. o wewnętrznej organizacji starostw oraz trybie ich urzędowania (Dz. U. R. P. Nr 55, poz. 464) następujące sprawy:

1. podpisywanie delegacji służbowych pracowników inspektoratu oświaty rolniczej,
2. pisma do władz wyższych w sprawach zastrzeżonych przez starostę,
3. sprawy specjalnie zlecone przez Wojewodę.

Sprawy przedkładane do aprobaty starosty (Wicestarosty) powinny posiadać uprzednią aprobatę inspektora oświaty rolniczej.

b) Do aprobaty inspektora oświaty rolniczej należą wszystkie sprawy nie zastrzeżone do wyższej aprobaty.

(5) Szczegółowy podział czynności powiatowych inspektoratów oświaty rolniczej zawiera załącznik Nr 2 do niniejszego zarządzenia.

IV. Wynikające z niniejszego zarządzenia przesunięcia personalne oraz ustalenie etatów — uregulowane zostaną oddzielnie przez Oddział Personalny Urzędu Wojewódzkiego.

Do czasu unormowania stosunku służbowego dotychczasowi funkcjonariusze i pracownicy kontraktowi Wydziału Oświaty Rolniczej i powiatowych inspektoratów oświaty rolniczej przechodzą do służby w Urzędzie Wojewódzkim i w Starostwach z pozostawieniem na zajmowanych dotychczas stanowiskach.

V. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie niezwłocznie.

Wojewoda:
(—) Gen. Dyw. A. Zawadzki

Załącznik Nr 1 do zarządzenia org. Nr 36/47.

Szczegółowy podział czynności Wydziału Oświaty Rolniczej.

I. Oddział Administracji Szkolnictwa Rolniczego (znak Adm. Ośw. Rol.) obejmuje:

1) sprawy personalne:

a) sprawy osobowe nauczycieli i instruktorów szkół rolniczych,

b) przyjmowanie i zwalnianie personelu nauczycielskiego i instruktorskiego,

c) wydawanie i przedłużanie legitymacyj służbowych,
d) urlopy wypoczynkowe, zdrowotne i okolicznościowe oraz dla celów kształcenia się,
e) weryfikacja nauczycieli,
f) sprawy komisji dyscyplinarnej,
g) ewidencja uczniów i absolwentów szkół rolniczych,
h) statystyka personalna nauczycieli i instruktorów szkół rolniczych,
i) ubezpieczenia społeczne nauczycieli i instruktorów,
j) sprawy emerytalne nauczycieli i instruktorów,
k) sprawy stosunków służby wojskowej, personelu nauczycielskiego i instruktorskiego,
l) sprawy ewidencji zarządzeń dotyczących specjalnego wynagradzania nauczycieli i instruktorów szkół rolniczych.

2) **sprawy budżetowe:**
a) sporządzanie projektów preliminarzy budżetowych rocznych i miesięcznych,
b) sporządzanie projektów i planów inwestycyjnych,
c) sporządzanie rocznych zamknięć i bilansów oraz sprawozdań gospodarczych szkół rolniczych,
d) sprawy rachunkowości szkół, gospodarstw szkolnych i internatów,
e) sprawy rachunkowości zakładów przemysłu rolnego znajdujących się w administracji ośrodków,
f) sprawy ewidencji czynszów dzierżawnych zakładów przemysłu rolnego gospodarstw szkolnych oraz drobnych posesji należących do ośrodków i ośrodków szkolnych,
g) sprawy ubezpieczeń budynków od ognia i od klęsk żywiołowych,
h) wypłaty pensji dla nauczycieli i instruktorów szkół rolniczych,
i) ewidencja wkładów inwestycyjnych oraz maszyn stanowiących własność dzierżawcy,
j) rozdział kredytów dla szkół rolniczych i placówek oświaty rolniczej i pozaszkolnej,
k) sprawowanie nadzoru nad prawidłowym wydatkowaniem sum budżetowych,
l) zatwierdzanie i kontrola dowodów rachunkowych pod względem merytorycznym,
m) sprawy asygnowania sum z kredytów państwowego planu inwestycyjnego,
n) sprawy statystyki,
o) sporządzanie list wypłat,
p) prowadzenie archiwum dowodów rachunkowych.

3) **sprawy kontroli:**
a) ogólna kontrola administracji szkolnej pod względem finansowym i gospodarczym,
b) przeprowadzanie doraźnych kontroli finansowo-gospodarczych w terenie,
c) kontrola dowodów rachunkowych pod względem formalnym i rzeczowym,
d) sprawowanie cenzury zbiorowych list płacy i dowodów rachunkowych, składanych na usprawiedliwienie pobranych zaliczek.

II. **Oddział Średnich Szkół Gospodarstwa Wiejskiego** (znak Szk. Ośw. Rol.) obejmuje:
1) **sprawy męskich i żeńskich szkół średnich rolniczych i kształcenia nauczycieli:**
a) wizytowanie szkół rolniczych odnośnych typów,
b) ustalanie potrzeb szkół do racjonalnego zaopatrzenia ich i funkcjonowania,
c) dobór obsady personelu szkolnego i troska o odpowiedni jego poziom,
d) organizacja metod pedagogiczno-dydaktycznych i wychowawczych pracy w szkołach i internatach szkolnych,
e) akcja stypendiów i pomocy młodzieży,
f) organizacja konferencyj, zjazdów i wycieczek dla personelu nauczycielskiego szkół rolniczych,
g) uczestnictwo w komisjach egzaminacyjnych.

2) **Sprawy wychowania społecznego i kultury wsi:**
a) sprawy czytelnictwa i bibliotekarstwa na terenie szkół rolniczych wszystkich typów,
b) organizowanie świetlic szkolnych, opracowywanie metod prac świetlicowych, dostarczanie pomocy w zakresie rozrywek kulturalnych oraz kontakt z domami ludowymi i organizacjami młodzieżowymi,
c) krzewienie zamiłowania do trwałych wartości kultury ludowej przez propagowanie sztuki ludowej i artystycznego przemysłu ludowego,
d) organizacja szkół wychowania społecznego w celu kształcenia przodowników zagadnień świetlicowych, widowisk teatralnych, chórów i orkiestr szkolnych,
e) zagadnienia kształcenia ogólnego i urabianie osobowości człowieka w duchu demokratycznym Polski Ludowej w szkołach.

3) **Sprawy wychowania fizycznego szkół rolniczych:**
a) wychowanie fizyczne i sport w szkołach rolniczych,
b) higiena osobista i obejść gospodarskich,
c) propagowanie radia, wycieczek i turystyki w szkołach rolniczych.

III. **Oddział Urządzenia Szkół i Zagospodarowania Ośrodków Szkolnych** (znak U. Ośw. Rol.) obejmuje:
1) **Sprawy administracji ośrodków szkolnych:**
a) ewidencja ośrodków,
b) doradztwo fachowe,
c) sprawy wynikające ze stosunku służbowego ordynariuszów ośrodków szkolnych, wynagradzanych na podstawie umowy zbiorowej,
d) sprawy związane ze szkoleniem personelu nauczycielskiego- i instruktorskiego w zagadnieniach administracyjnych,
e) sprawy inwentaryzacji majątku nieruchomego ośrodków szkolnych i zakładów przemysłu rolnego,
f) ewidencja planów sytuacyjnych ośrodków szkolnych,
g) organizowanie wszelkiego rodzaju przetargów,
h) nadzór nad prowadzeniem ksiąg inwentarzowych i materiałowych ośrodków szkolnych,
i) sprawy zaopatrzenia w opał i światło szkół rolniczych i ośrodków szkolnych,
j) regulowanie spraw gospodarczych, wynikających ze stosunków służbowych ordynariuszów,
k) sprawy zaopatrzenia personelu nauczycielskiego i instruktorskiego oraz internatów szkolnych w przydziały tekstylne itp. zwolnione przez Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych,
l) ewidencja paliw płynnych i smarów do samochodów oraz ewidencja ruchu pojazdów mechanicznych,
m) organizacja książkowości i rachunkowości w ośrodkach szkolnych.

2) **Sprawy zaopatrzenia:**
a) zaopatrywanie ośrodków szkolnych w inwentarz żywy i paszę,
b) zaopatrywanie ośrodków szkolnych w inwentarz martwy,
c) zaopatrywanie ośrodków szkolnych w środki produkcji (ziarno, nawozy sztuczne, materiały pędne, budowlane itp.),
d) zaopatrywanie szkół i internatów w inwentarz szkolny i pomoce naukowe.

3) **Sprawy planowania:**
a) planowanie organizacji urządzeń gospodarstw ośrodków szkolnych i zakładów przemysłowych,
b) planowanie przebudowy i dostosowania budynków w ośrodkach szkolnych do potrzeb szkół rolniczych,
c) likwidacja zbędnych budynków,
d) plany remontów zachowawczych,
e) kontrola wykonywania planów organizacji i urządzenia ośrodków szkolnych,

f) opracowywanie danych statystycznych dotyczących produkcji gospodarstw szkolnych,
g) sporządzanie preliminarzy budżetowych gospodarstw szkolnych.

IV. **Inspektorat Powszechnej Oświaty Rolniczej i Przysposobienia Rolniczego i Wojskowego** (znak Ośw. Rol. PRW) obejmuje:

1) **sprawy gminnych szkół rolniczych męskich i żeńskich:**
a) wizytowanie szkół rolniczych odnośnych typów,
b) ustalanie potrzeb szkół do racjonalnego zaopatrzenia i funkcjonowania,
c) dobór obsady personelu szkolnego i troska o odpowiedni jego poziom,
d) organizacja metod pedagogiczno-dydaktycznych i wychowawczych prac w szkołach i internatach szkolnych,
e) akcja stypendiów i pomocy młodzieży,
f) organizacja konferencyj, zjazdów i wycieczek dla personelu nauczycielskiego szkół rolniczych,
g) uczestniczenie w komisjach egzaminacyjnych,
h) ewidencja zapotrzebowań na pomoce naukowe dla szkół.

2) **Sprawy Oświaty Rolniczej Pozaszkolnej i dla dorosłych:**
a) planowanie masowego szkolenia fachowego młodzieży wiejskiej pozaszkolnej i samodzielnych gospodarzy na drodze organizowania zespołów PRW,
b) planowanie kursów przeszkalających kandydatów na instruktorów PRW,
c) planowanie kursów celem przeszkolenia przodowników zespołów PRW,
d) planowanie wystaw, pokazów i wycieczek do zakładów doświadczalnych, ośrodków kultury rolnej, spółdzielczych zakładów przemysłowych,
e) tworzenie punktów szkoleniowych PRW i ich obsada personalna pod względem fachowo-rolniczym i ogólnie kształcącym,
f) inspekcja i kontrola prac PRW w powiatach,
g) wykonywanie uchwał Woj. Rady Oświaty Rolniczej,
h) dokształcanie instruktorów oświaty rolniczej pozaszkolnej,
i) opracowywanie statystyki PRW.

Załącznik Nr 2 do zarządzenia org. Nr 36/47

Szczegółowy podział czynności Powiatowych Inspektoratów Oświaty Rolniczej.

Powiatowe Inspektoraty Oświaty Rolniczej (znak Insp. Ośw. Rol. PRW) obejmują dwa referaty:
1) Referat gminnych szkół rolniczych i PRW,
2) Referat gospodarczy ośrodków szkolnych,

1. **Referat gminnych szkół rolniczych i PRW** obejmuje sprawy:
a) organizowanie gminnych szkół rolniczych.
b) organizowanie punktów szkoleniowych PRW,
c) wizytacje gminnych szkół rolniczych pod względem pedagogiczno-dydaktycznym,
d) lustracje zespołów PRW,
e) organizowanie i prowadzenie kursów rolniczych PRW,
f) organizowanie wystaw i wycieczek dla uczniów PRW,
g) akcja przysposobienia spółdzielczego młodzieży,
h) współpraca ze związkami młodzieży wiejskiej,
i) wykonywanie uchwał Pow. Rad. Ośw. Rolniczej,
j) prace instrukcyjne w gospodarstwach uczni PRW i wśród samodzielnych gospodarstw,
k) zaopatrywanie szkół w pomoce naukowe,
l) zakładanie świetlic, bibliotek, radia w szkołach i punktach szkoleniowych,
m) współpraca z powiatowymi i gminnymi organizacjami Związku Samopomocy Chłopskiej, spółdzielniami i ze szkolnictwem powszechnym,
n) realizowanie kredytów dla szkół rolniczych i placówek oświaty rolniczej i pozaszkolnej,
o) sprawowanie nadzoru nad prawidłowym wydatkowaniem sum budżetowych przez szkoły.

2. **Referat gospodarczy ośrodków szkolnych** obejmuje sprawy:
a) zagospodarowanie gospodarstw szkolnych,
b) kontrola rachunkowości szkół i gospodarstw szkolnych,
c) inspekcja gospodarstw ośrodków szkolnych,
d) zaopatrzenie gospodarstw w inwentarze i środki produkcji,
e) zaopatrzenie szkół, punktów szkoleniowych w opał i środki świetlne,
f) realizacja planów przystosowania budynków szkół i ośrodków szkolnych do potrzeb szkół rolniczych,
g) likwidacja czasowych serwitutów b. służby w budynkach po folwarcznych.

Wykaz (teczek)
Powiatowych Inspektoratów Oświaty Rolniczej

1. **Referat gminnych szkół rolniczych i PRW.**
Teczka Nr 1. Przepisy i zarządzenia ogólne,
2. Punkty szkoleniowe PRW,
3. Programy naukowe gminnych szkół rolniczych,
4. Programy szkoleniowe PRW,
5. Sprawozdania z wizytacji,
6. Ewidencja zespołów PRW,
7. Kursy PRW (przodownicy-konkursiści),
8. Organizacje młodzieżowe,
9. Powiatowe i gminne rady oświaty rolniczej,
10. Ewidencja pomocy naukowych,
11. Ewidencja kierowników, nauczycieli i instruktorów,
12. Różne.

2. **Referat gospodarczy ośrodków szkolnych.**
Teczka Nr 1. Przepisy i zarządzenia ogólne,
2. Ewidencja inwentarza żywego z UNRRA,
3. Ewidencja inwentarza żywego.
4. Ewidencja inwentarza martwego,
5. Ewidencja zakupu ziarna siewnego,
6. Ewidencja zakupu nawozów sztucznych,
7. Ewidencja zakupu materiałów pędnych i smarów,
8. Sprawozdania z kontroli,
9. Ewidencja zaopatrzenia szkół i personelu nauczycielskiego,
10. Ewidencja obiektów wydzierżawionych i umów,
11. Ewidencja ośrodków szkolnych,

316.

ZARZĄDZENIE WOJEWODY ŚLĄSKO-DĄBROWSKIEGO

z dnia 10 sierpnia 1948 r. L. dz. Rol. III/6a/2329
w sprawie głównej licencji ogierów na rok 1949.

Zgodnie z ustawą z dnia 13 marca 1934 r. o nadzorze nad hodowlą koni (Dz. U. R. P. Nr 32 poz. 284) znowelizowana obwieszczeniem Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 16 maja 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 23 poz. 154) z dnia 6 czerwca 1946 r. Nr 23 poz. 154, zarządzam, przeprowadzenia Głównej Licencji Ogierów na okres kopulacyjny 1949 r. na terenie Województwa w terminie od 6 września do 8 października 1949 r.

Przesłane w załączeniu . . . . sztuk obwieszczeń o Głównej Licencji Ogierów należy natychmiast rozdzielić za pośrednictwem Zarządów Miejskich jak i gmin na poszczególne gromady celem rozplakatowania tychże w miejscach do ogłoszeń przeznaczonych.

Jednocześnie należy podać do wiadomości wszystkich zainteresowanych treść postanowień zawartych w obwieszczeniu w sposób przyjęty w danej miejscowości.

Zgodnie z ustawą wymienioną w obwieszczeniu Zarządy Miejskie i gminy są obowiązane prowadzić rejestr ogierów 2 letnich i starszych, który należy przedłożyć podczas licencji ogierów celem poczynienia adnotacji wyników licencji.

Zarządy Miejskie i gminy są obowiązane podać ilość klaczy 3-letnich i starszych znajdujących się na terenie Zarządu Miejskiego i gmin.

W skład Komisji Głównej Licencji Ogierów wchodzić będą:

Przewodniczący: Kierownicy Państwowych Stad Ogierów w Koźlu i Drogomyślu.

Członkowie: Inspektor Hod. Koni Woj. Zw. Sam. Chłopskiej,
Inspektor Hod. Koni Zrzeszenia Hodowli Koni.

Komisja dokonywuje przeglądu ogierów w obecności powiatowego lekarza weterynaryjnego, który powołany jest do wypowiedzenia opinii o stanie zdrowotnym ogierów i zdolnościach ich jako rozpłodników.

Powiatowego lekarza weterynaryjnego w razie potrzeby zastępuje inny lekarz weterynaryjny wyznaczony przez powiatową władzę administracji ogólnej.

Doprowadzający ogiera przed komisję kwalifikacyjną winni zabrać ze sobą dokumenty, dotyczące ogiera, w szczególności rejestry stanowienia klaczy za okres kopulacyjny 1948 r.

Opłata licencyjna od ogiera uznanego wynosi 2.000 zł. Opłata na rzecz Zrzeszenia Hodowców Koni w Katowicach wynosi równowartość taksy jednego skoku (tj. 2.000 zł. —) Obie powyższe sumy muszą być uiszczone podczas licencji Głównej.

Ponadto należy zapewnić obecność Milicji Obywatelskiej dla utrzymania porządku i bezpieczeństwa.

Na miejscu spędu należy przygotować: 1) kryte pomieszczenie umożliwiające pracę kancelaryjną w czasie niepogody, stół, krzesła, oraz kuźnię polową (węgiel drzewny), 2) oddzielne miejsce dla zgrupowań ogierów, 3) wygodne, równe suche miejsce, celem przedstawienia Komisji Licencyjnej ogiera w miejscu i w ruchu (w stępie i kłusie).

Za ścisłe i terminowe wykonanie powyższych zarządzeń czynię odpowiedzialnymi wszystkich Ob. Ob. Starostów.

Wojewoda: w/z (—) Arka Bożek, Wicewojewoda

OBWIESZCZENIE

Zgodnie z ustawą z dnia 13 marca 1934 r. o nadzorze nad hodowlą koni (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 284) znowelizowaną obwieszczeniem Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 16 maja 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 154) zarządzam przeprowadzenie urzędowego uznania ogierów na terenie Województwa Śląsko-Dąbrowskiego w następujących miejscowościach i terminach:

L. p.	Powiat	dzień	godzina	miejsce przeglądu	Uwagi
1.	Nysa	6. IX. 48	9.00	Nysa	
			14.00	Paczków	
2.	Grodków	7 IX. 48	9.00	Grodków	
			14.00	Otmuchów	
3	Niemodlin	8. IX. 48	9.00	Niemodlin	
			14.00	Fyrląd	
4.	Prudnik	9. IX. 48	9.00	Prudnik	
			14.00	Głogówek	
5.	Lubliniec	13. IX. 48.	9.00	Lubliniec	
6.	Olesno	14. IX. 48.	9.00	Olesno	
7.	Kluczbork	15 IX. 48.	9.00	Kluczbork	
			14.00	Byczyna	
8.	Opole	16. IX. 48.	9.00	Opole	
			14.00	Pokój	
9.	Cieszyn	21 IX. 48.	9.00	Cieszyn	
10.	Bielsko	22. IX. 48.	9.00	Chybie	
11.	Rybnik	23 IX. 48	9.00	Rybnik	
12.	Racibórz	24. IX. 48	9.00	Racibórz	
13.	Głubczyce	25 IX. 48.	9.00	Głubczyce	
			14.00	Kietrz	
14.	Koźle	27. IX. 48.	9.00	Koźle	
15.	Strzelce	10. IX. 48.	9.00	Strzelce	
			14.00	Gogolin	
16.	Gliwice	29. IX. 48.	9.00	Gliwice	
			14.00	Toszek	
17.	Bytom	30. IX. 48.	9.00	Bytom	
18.	Tarn.-Góry	1 X. 48.	9.00	Tarn.-Góry	
19.	Zawiercie	5. X. 48.	9.00	Zawiercie	
20.	Będzin	6 X. 48.	9.00	Będzin	
21.	Pszczyna	7. X. 48.	9.00	Pszczyna	
			14.00	Tychy	
22.	Katowice	8. X. 48.	9.00	Nowa-Wieś	

1. Na spędy należy doprowadzić wszystkie ogiery urodzone w roku 1946 i starsze, oraz w poprzednich latach uznane.
2. Doprowadzający ogiera przed komisję kwalifikacyjną winni zabrać ze sobą dokumenty dotyczące ogiera, w szczególności rejestry stanowienia klaczy za okres kopulacyjny 1948 r.
3. Ogiery należy doprowadzić przed komisję wyczyszczone, z dobrze utrzymanymi kopytami.
4. Opłata licencyjna od ogiera uznanego wynosi 2.000 zł — Opłata na rzecz Zrzeszenia Hodowców Koni w Katowicach wynosi równowartość taksy jednego skoku (tj. 2.000 zł). Obie powyższe sumy muszą być uiszczone podczas licencji głównej.
5. Ogiery nie uznane przez Komisję Licencyjną jak również niedoprowadzone do przeglądu muszą być wytrzebione w przeciągu trzech miesięcy od terminu przeglądu.

   Ogiery nie wytrzebione w obowiązującym terminie podlegają skonfiskowaniu bez odszkodowania. Po wytrzebieniu zostaną one oddane do użytku publicznego lub też sprzedane z przetargu (art. 6 ust. 2 Dz. U. R. P. z r. 1946 Nr 23 poz. 154).
6. Grzywną do 80.000 zł karany będzie (art. 9 dekret z dnia 26. IV. 48 Dz. U. R. P. Nr 24, poz. 6).
   a) kto pokrywa klacz ogierem nieuznanym,
   b) kto dopuszcza do powstania warunków, przy których jest możliwe pokrycie klaczy ogierem nieuznanym,
   c) kto nie zgłasza Zarządowi Gminy ogiera lub zaniedba doprowadzenia go przed Komisję kwalifikacyjną.

Katowice, dnia 10 sierpnia 1948 r.

Wojewoda: w/z (—) Arka Bożek, Wicewojewoda

317.

WOJEWODA ŚLĄSKO-DĄBROWSKI

Nr. SA. 30/58/48 Katowice, dnia 23. VII. 1948 r.

Ob. Ob. Starostowie i Prezydenci Miast (wszyscy).

Społeczny Komitet Radiofonizacji Kraju

Szczególnie doniosła rola radia jako elementu propagandy państwowej oraz niezastąpionego czynnika w procesie upowszechnienia kultury nakazuje jak najszybsze udostępnienie audycji radiowych szerokim rzeszom.

Ponieważ radioaparaty lampowe ze względu na wysokie koszty produkcji nie są jeszcze dostępne dla przeciętnego obywatela, przeto słuchanie audycji umożliwia się za pomocą radiofonii przewodowej, to jest od lokalnych radiowęzłów przeprowadza się sieć przewodów, do których dołącza się głośniki w mieszkaniach abonentów, dające odbiór wystarczająco głośny i czysty.

Koszt zainstalowania takiego głośnika jest stosunkowo niski, wynosi bowiem przeciętnie około zł 3.000 (przy czym w pewnych warunkach możliwe są spłaty ratalne), zaś abonament miesięczny tylko zł 50.

Akcja radiofonizacyjna jest b. kosztowna i państwo nie może od razu przeznaczyć na ten cel większych kwot. Ponieważ jednak i w interesie Państwa i w interesie własnym obywateli leży, aby jak największa ich liczba, szczególnie na wsi, została w możliwie krótkim czasie zaopatrzona w głośniki, przeto dla przyspieszenia tej akcji i uzgodnienia jej z faktycznymi potrzebami terenu konieczne jest współdziałanie czynnika społecznego w postaci *Społecznego Komitetu Radiofonizacji Kraju.*

Statut tego stowarzyszenia, który w paragrafie szóstym precyzuje dokładnie zadania tej instrukcji, załącza się.

W związku z tym polecam zwołać, w porozumieniu z Przewodniczącym Powiatowej (miejskiej) Rady Narodowej *zebranie organizacyjne* celem zawiązania oddziału i wybrania zarządu.

Na zebranie to należy zaprosić m. i.
- przedstawicieli Rady Narodowej,
- przedstawicieli Partii Politycznych,
- przedstawicieli Samopomocy Chłopskiej,
- Naczelnika Urzędu Pocztowego,
- przedstawicieli miejscowej placówki Zjednoczenia Energetycznego,

Inspektora Szkolnego,
Kierowników zakładów naukowych i szkół,
przedstawicieli organizacji kult.-oświatowych,
Terenowego pełnomocnika organizacyjnego S. K. R. K. (Insp. Oświaty dla dorosłych),
Kierownika miejscowego Radiowęzła,
Osoby, znane z zainteresowania dla spraw radiowych tak z punktu widzenia technicznego, jak i programowego, i inne osoby wg. uznania.

Zebranie winno wyłonić Zarząd Oddziału (§ 15 statutu), składający się z 5-ciu członków i 2-ch zastępców.

Nazwiska członków Zarządu oraz adres Komitetu należy podać odwrotnie pod adresem: Społeczny Komitet Radiofonizacji Kraju, Zarząd Okręgowy w Katowicach, ul. Ligonia 29 — na czele którego stoi jako przewodniczący ppłk. Włodzimierz Stahl, Naczelnik Wydziału Kultury i Sztuki.

Po ukonstytuowaniu się nowy Zarząd otrzyma z Okręgu dalsze szczegółowe instrukcje co do planu pracy.

Istniejące już w niektórych powiatach Społeczne Komitety Radiofonizacji Kraju (np. w Prudniku, Strzelcach, Cieszynie, Kluczborku) należy utrzymać i dostosować do wymogów statutu.

Celem szybkiego posunięcia naprzód sprawy radiofonizacji powiatu zaleca się już obecnie wstawić do budżetu na rok 1949 odpowiednią kwotę na radiofonizację powiatu i starać się o zdobycie na ten cel środków z innych źródeł.

W najbliższych tygodniach przewodniczący Zarządu Okręgu ppłk. Stahl i Dyr. Polskiego Radia w Katowicach J. Burczak objadą teren celem skontrolowania wykonania niniejszego zarządzenia, przy czym udzielą dalszych wskazówek.

W sprawozdaniach sytuacyjnych przesyłanych Urzędowi Wojewódzkiemu Ob. Ob. Starostowie i Prezydenci uwzględnią każdorazowo postępy akcji radiofonizacyjnej podając zarazem i wyniki cyfrowe.

Wojewoda:
(—) w/z Płk. Ziętek, Wicewojewoda.

Statut
Stowarzyszenia „Społeczny Komitet Radiofonizacji Kraju"
uchwalony na II Walnym Zjeździe Delegatów SKRK dnia 23. maja 1948 r.

I. Nazwa, charakter, siedziba, teren działania.

§ 1.

Stowarzyszenie nosi nazwę „Społeczny Komitet Radiofonizacji Kraju", w skróceniu „SKRK".

§ 2.

Stowarzyszenie jest osobą prawną, może przejmować zapisy i darowizny oraz nabywać majątek ruchomy i nieruchomy.

§ 3.

(1) Siedzibą władz centralnych Stowarzyszenia jest miasto stołeczne Warszawa.

(2) Działalność Stowarzyszenia rozciąga się na obszar Rzeczypospolitej Polskiej.

§ 4.

(1) Stowarzyszenie używa własnej pieczęci, godła, sygnału radiowego i odznak organizacyjnych z zachowaniem obowiązujących przepisów.

(2) Stowarzyszenie może ustanowić własną odznakę honorową za zasługi położone na polu radiofonii polskiej i urzeczywistnienia statutowych zadań Stowarzyszenia. Regulamin odznaki uchwala Zjazd Krajowy Stowarzyszenia.

II. Zadania i środki działania.

§ 5.

Zadaniem Stowarzyszenia jest krzewienie polskiej radiofonii, organizowanie sił społecznych dla jej rozbudowy i koordynowanie działalności w tym kierunku rozwijanych oraz współdziałanie w upowszechnianiu kultury w społeczeństwie polskim przy pomocy radiofonii.

§ 6.

Zadania swoje spełnia Stowarzyszenie przez:

a) współdziałanie w radiofonizacji wsi i miast, ze szczególnym uwzględnieniem środowisk chłopskich i robotniczych, szkół, świetlic, ośrodków życia społecznego, szpitali, wczasowisk itd., oraz pobudzanie i organizowanie inicjatywy radiofonizacyjnej;
b) organizowanie w oparciu o radio współdziałania społecznego dla osiągania kulturalno-społecznych i politycznych celów ogólnonarodowych;
c) współdziałanie w krzewieniu wiedzy o radiu i w koordynacji różnych odcinków pracy związanej z radiem: naukowego, zawodowego, wydawniczego, szkolnego, prasowego, wytwórczości itd.;
d) ułatwianie zbiorowych zakupów sprzętu radiowego przez instytucje i organizacje społeczne, oraz uczestniczenie w akcji rozprowadzania sprzętu radiowego przez aparat państwowy;
e) organizowanie dla radioabonentów punktów pogotowia radio-technicznego i naprawy sprzętu radiowego, po cenach umiarkowanych;
f) współdziałanie z Polskim Radiem w sprawach radiofonizacji oraz w zbieraniu opinii, uwag krytycznych i wniosków, dotyczących pracy Polskiego Radia, a w szczególności programów Polskiego Radia i planów radiofonizacyjnych;
g) organizowanie członków, radioabonentów i ich rodzin, oraz radiosłuchaczy w ogóle, w sekcje specjalne w zakresie zadań Stowarzyszenia, m. in. w w sekcję krótkofalowców;
h) tworzenie funduszu na realizację zadań Stowarzyszenia, zarówno w gotówce, jak w naturze;
i) organizowanie konkursów, wystaw i pokazów, kursów radiotechnicznych i tp., oraz wydawanie czasopism, broszur i tp. w zakresie zadań Stowarzyszenia;
j) utrzymywanie łączności z instytucjami naukowymi ośrodkami wytwórczości, organizacjami zawodowymi w zakresie radiotechniki, oraz z instytucjami społecznymi o pokrewnym zakresie działania.

III. Członkowie.

§ 7.

Członkowie Stowarzyszenia są: zwyczajni, współdziałający, honorowi i wspierający.

§ 8.

(1) Członkiem zwyczajnym może być każda pełnoletnia osoba posiadająca obywatelstwo polskie, a przyjęta przez właściwy terytorialnie Oddział Stowarzyszenia. Członkowie zwyczajni posiadają pełne prawa organizacyjne. Wysokość składki członka zwyczajnego ustala Zjazd Krajowy.

(2) Członkiem współdziałającym może być każda osoba prawa prywatnego i publicznego, jakoteż wszelkie instytucje i zespoły prywatne i publiczne, przyjęte przez terytorialnie właściwy Zarząd Stowarzyszenia. Upełnomocniony delegat członka współdziałającego ma pełne prawa organizacyjne. Wysokość składki członka współdziałającego ustala terytorialnie właściwy Zarząd.

(3) Członkiem honorowym może zostać osoba fizyczna, której godność tę nada Zjazd Krajowy na wniosek Zarządu Głównego za zasługi położone dla Stowarzyszenia. Członek honorowy posiada pełne prawa organizacyjne. Członek honorowy jest zwolniony od płacenia obowiązujących składek.

(4) Członkiem wspierającym może być osoba nie odpowiadająca wymogom określonym w ust. (1) i (2), w szczególności osoba niepełnoletnia, o ile zostanie przyjęta przez właściwy terytorialnie Oddział. Członek wspierający opłaca składkę dobrowolnie przez siebie zadeklarowaną. Uprawnienia poszczególnych rodzajów członków wspierających ustalą regulaminy uchwalone przez Zarząd Główny.

§ 9.

Do obowiązków członka należy:

a) wpłacenie wpisowego i terminowe opłacanie składki członkowskiej (z wyłączeniem członków honorowych),
b) czynny udział w realizacji zadań Stowarzyszenia,
c) przestrzeganie statutu oraz stosowanie się do postanowień władz Stowarzyszenia, regulaminów i instrukcyj.

§ 10.

Pełne prawa członkowskie obejmują:

a) czynne i bierne prawo wyborcze,

c) sprawowanie czynności i godności organizacyjnych,
d) prawo do noszenia odznaki członkowskiej Stowarzyszenia.

§ 11.

(1) Organa Stowarzyszenia mogą odmówić przyjęcia na członka bez podania motywów.

(2) Nieprzyjętemu na członka przysługuje prawo odwołania się do organu Stowarzyszenia bezpośrednio wyższego.

§ 12.

(1) Członek może wystąpić ze Stowarzyszenia w każdej chwili na własne żądanie po zawiadomieniu właściwego organu Stowarzyszenia i wyrównaniu składek i należności organizacyjnych.

(2) Członkowie mogą być wykreśleni ze Stowarzyszenia na mocy uchwały terytorialnie właściwego Zarządu Oddziału wzgl. Zarządu Głównego w razie:
a) zalegania, pomimo pisemnego upomnienia, z opłatą składki członkowskiej w ciągu 6 miesięcy,
b) nieprzestrzegania statutu, regulaminów i instrukcyj, oraz niepodporządkowania się uchwałom władz Stowarzyszenia,
c) działalności na szkodę Stowarzyszenia,
d) popełnienia czynów hańbiących.

IV. Organizacja i władze.

§ 13.

(1) Podstawową jednostką organizacyjną Stowarzyszenia jest Oddział obejmujący teren powiatu (miasta wydzielonego).

(2) Jako organ pomocniczy w organizacji wewnętrznej i w pracach Oddziału mogą powstawać Koła Stowarzyszenia: miejscowe, przy poszczególnych instytucjach, organizacjach, zakładach pracy, szkołach itd... Zasady działania Kół ustala regulamin ramowy uchwalony przez Zarząd Główny.

(3) Władzami Oddziału są: Walne Zebranie Oddziału, Zarząd Oddziału i Komisja Rewizyjna Oddziału.

§ 14.

(1) Walne Zebranie Oddziału odbywa się raz na rok w terminie ustalonym przez Zarząd Okręgu. Zebranie zwołuje Zarząd Oddziału co najmniej na dwa tygodnie przed terminem Zebrania. Do kompetencji Walnego Zebrania należy:
a) przyjmowanie sprawozdań i wniosków Zarządu i Komisji Rewizyjnej, oraz udzielanie lub odmiawianie absolutorium ustępującemu Zarządowi,
b) zatwierdzanie planu pracy i preliminarza budżetowego,
c) wybór Zarządu i Komisji Rewizyjnej, oraz delegatów na Walny Zjazd Okręgu po jednym na każde, choćby rozpoczęte sto członków.

(2) W miarę potrzeby Zarząd zwołuje nadzwyczajne zebrania Oddziału.

(3) W walnych zebraniach biorą udział członkowie zamieszkali na terenie Oddziału. Poszczególne Koła mogą na walne zebrania delegować swoich upełnomocnionych przedstawicieli, którzy w takim razie reprezentują odpowiednią do ilości członków Koła ilość głosów.

§ 15.

(1) Zarząd Oddziału składa się z 5 członków i 2 zastępców, którzy wybierają spośród siebie prezydium w składzie: prezes, sekretarz i skarbnik.

(2) Do zakresu działania Zarządu należy:
a) reprezentowanie Stowarzyszenia w granicach właściwości Oddziału,
b) wykonywanie uchwał Walnego Zebrania i zarządzeń wyższych władz organizacyjnych,
c) prowadzenie działalności zmierzającej do urzeczywistnienia zadań Stowarzyszenia oraz koordynowanie działalności członków w tym zakresie,
d) przyjmowanie członków,
e) zarządzanie majątkiem Oddziału,
f) opracowywanie planów pracy i preliminarzy budżetowych,
g) przedstawianie sprawozdań i wniosków wobec Walnego Zebrania oraz wyższych władz Stowarzyszenia.
h) zwoływanie walnych zebrań Oddziału.

§ 16.

(1) Komisja Rewizyjna Oddziału składa się z 3 członków i 2 zastępców, którzy wybierają spośród siebie przewodniczącego i sekretarza.

(2) Komisja Rewizyjna bada gospodarkę finansową i majątkową Zarządu oraz całokształt wykonania planu pracy, po czym składa sprawozdania i stawia wnioski na Walnym Zebraniu.

§ 17.

(1) Odziały Stowarzyszenia istniejące na terenie województwa zespolone są w Okręg.

(2) Władzami Okręgu są: Walny Zjazd Okręgu, Zarząd Okręgu i Komisja Rewizyjna Okręgu.

§ 18.

(1) Walny Zjazd Okręgu odbywa się raz na rok w terminie ustalonym przez Zarząd Główny. Zjazd zwołuje Zarząd Okręgu co najmniej na 21 dni przed terminem Zjazdu. Do kompetencji Walnego Zjazdu należy:
a) przyjmowanie sprawozdań i wniosków Zarządu i Komisji Rewizyjnej, oraz udzielanie lub odmawianie absolutorium ustępującemu Zarządowi,
b) zatwierdzanie planu pracy i preliminarza budżetowego.
c) wybór Zarządu i Komisji Rewizyjnej, oraz delegatów na Zjazd Krajowy po jednym na każde, choćby rozpoczęte, pięćset członków.

(2) W miarę potrzeby Zarząd Okręgu zwołuje nadzwyczajne walne zjazdy, po uprzednim zawiadomieniu Zarządu Głównego.

(3) W Walnych zjazdach Okręgu biorą udział prezesi zarządów Oddziałów istniejących na terenie Okręgu, oraz delegaci wybrani na walnych zebraniach Oddziałów (§ 13 — 1c).

§ 19.

(1) Zarząd Okręgu składa się z 7 członków i 4 zastępców, którzy wybierają spośród siebie prezydium w składzie: prezes, zastępca prezesa, sekretarz, zastępca sekretarza i skarbnik.

(2) Do zakresu działania Zarządu należy:
a) reprezentowanie Stowarzyszenia w granicach właściwości Okręgu,
b) wykonywanie uchwał Walnego Zjazdu i zarządzeń wyższych władz organizacyjnych,
c) prowadzenie działalności zmierzającej do urzeczywistnienia zadań Stowarzyszenia oraz koordynowanie działalności Oddziałów w tym zakresie,
d) nadzorowanie zarządu majątkiem Stowarzyszenia przez Oddziały oraz wykonywanie bezpośredniego zarządu w granicach zleconych przez Zarząd Główny,
e) opracowywanie planów pracy i preliminarzy budżetowych,
f) przedstawianie sprawozdań i wniosków na Walnym Zjeździe oraz wobec wyższych władz Stowarzyszenia,
g) zwoływanie walnych zjazdów Okręgu.

§ 20.

(1) Komisja Rewizyjna Okręgu składa się z 3 członków i 2 zastępców którzy wybierają spośród siebie przewodniczącego i sekretarza.

(2) Komisja Rewizyjna bada gospodarkę finansową i majątkową Zarządu, oraz całokształt wykonania planu pracy, po czym składa sprawozdania i stawia wnioski na Walnym Zjeździe.

§ 21.

Władzami naczelnymi Stowarzyszenia są: Zjazd Krajowy, Zarząd Główny, Główna Komisja Rewizyjna.

§ 22.

(1) Zjazd Krajowy jest najwyższą władzą Stowarzyszenia.

(2) Zjazd Krajowy odbywa się raz na dwa lata w terminie wyznaczonym przez Zarząd Główny. Zjazd zwołuje Zarząd Główny przez zawiadomienie na piśmie Zarządów Okręgu z podaniem porządku obrad i regulaminu Zjazdu, co najmniej na jeden miesiąc przed terminem Zjazdu.

(3) Do kompetencji Zjazdu Krajowego należy:
a) ustalanie wytycznych działalności Stowarzyszenia,

b) przyjmowanie sprawozdań i wniosków Zarządu Głównego i Głównej Komisji Rewizyjnej, oraz udzielanie lub odmawianie absolutorium ustępującemu Zarządowi Głównemu,
c) uchwalanie zasad dla planów pracy na okres nowej kadencji oraz dla dotyczących preliminarzy budżetowych,
d) ustalanie wysokości wpisowego i składki członkowskiej, oraz jej podziału pomiędzy poszczególne poziomy jednostek organizacyjnych,
e) ustanowienie odznaki honorowej Stowarzyszenia oraz jej regulaminu,
f) ustalenie godła, barwy i odznak organizacyjnych Stowarzyszenia,
g) wybór Zarządu Głównego i Głównej Komisji Rewizyjnej,
h) uchwalanie zmian statutu i likwidacji Stowarzyszenia,
i) ustalanie zasad gospodarki majątkiem Stowarzyszenia.

(4) W miarę potrzeby Zarząd Główny zwołuje nadzwyczajne Zjazdy Krajowe, a obowiązany jest zwołać Nadzwyczajny Zjazd Krajowy na żądanie co najmniej 1/3 Oddziałów, 1/3 Okręgów lub Głównej Komisji Rewizyjnej.

(5) W zjazdach krajowych biorą udział: prezesi Zarządów Okręgów, delegaci wybrani na walnych zjazdach Okręgów (§ 18 — 1c), oraz członkowie Zarządu Głównego i Głównej Komisji Rewizyjnej.

§ 23.

(1) Zarząd Główny składa się z 39 członków, w tym prezesi wzgl. upoważnieni przedstawiciele Zarządów wszystkich okręgów, oraz z 10 zastępców.

(2) Zarząd Główny wybiera spośród siebie Prezydium Zarządu Głównego w składzie 11 osób, w tym: Prezesa i 3 jego zastępców, Sekretarza Generalnego i jego zastępcę, skarbnika i jego zastępcę.

(3) Do zakresu działania Zarządu Głównego należy:
a) reprezentowanie Stowarzyszenia,
b) zarządzanie ruchomym i nieruchomym majątkiem Stowarzyszenia, nabywanie udziałów w spółdzielniach i przedsiębiorstwach czynnych w zakresie statutowych zadań Stowarzyszenia, oraz decydowanie w sprawach kupna, sprzedaży, dzierżawy i obciążenia nieruchomości, zgodnie z zasadami ustalonymi przez Zjazd Krajowy,
c) przyjmowanie darowizn i zapisów,
d) ustalanie corocznych planów pracy i budżetów, oraz zatwierdzanie okręgowych planów pracy i budżetów,
e) organizowanie sieci organizacyjnej Stowarzyszenia oraz normowanie, koordynowanie i kontrolowanie jej działalności,
f) zawieszanie uchwał terenowych organów Stowarzyszenia, o ile one odbiegają od postanowień statutu, planu pracy i budżetu Stowarzyszenia, oraz zawieszanie w czynnościach zarządów terenowych lub ich poszczególnych członków w wypadku przekroczenia kompetencji lub działania na szkodę Stowarzyszenia,
g) wykonywanie uchwał Zjazdu Krajowego,
h) powoływanie Kierownika Biura Zarządu Głównego.

(4) Zarząd Główny pracuje na podstawie regulaminu przez siebie uchwalonego.

(5) Zarząd Główny odbywa swe posiedzenia co najmniej raz na pół roku. W okresie między posiedzeniami czynności Zarządu Głównego sprawuje Prezydium Zarządu Głównego, którego zakres działania może być ograniczony na podstawie specjalnej uchwały Zarządu Głównego.

§ 24.

(1) Główna Komisja Rewizyjna składa się z 3 członków i 2 zastępców, którzy wybierają spośród siebie przewodniczącego, jego zastępcę i sekretarza.

(2) Główna Komisja Rewizyjna bada gospodarkę finansową i majątkową Stowarzyszenia, oraz całokształt wykonania ustalonego planu pracy i budżetu. Zebrane materiały i wnioski Komisja przedstawia Prezydium, Zarządowi Głównemu i Zjazdowi Krajowemu.

(3) Członkowie Głównej Komisji Rewizyjnej mają prawo uczestniczyć z głosem doradczym w posiedzeniach wszystkich władz Stowarzyszenia.

V. Różne postanowienia organizacyjne.

§ 25.

Do czasu powstania statutowych władz Stowarzyszenia, Zarząd Główny ma prawo powoływać pełnomocników Stowarzyszenia dla odpowiednich terenów. Pełnomocnikom tym Zarząd może przyznawać wszystkie lub część statutowych uprawnień Zarządów Oddziałów wzgl. Okręgów.

§ 26.

(1) Walne zebrania i walne zjazdy mogą odbywać się przy wykorzystaniu radia i centralnej synchronizacji ich terminarza oraz ich porządku obrad.

(2) Walne zebrania i walne zjazdy zwoływane są przez odpowiednie Zarządy drogą pisemnego zawiadomienia lub przez radio w godzinach zarezerwowanych w programie Polskiego Radia na komunikowanie się z terenową siecią Stowarzyszenia.

(3) Walne zebrania i walne zjazdy ważne są w pierwszym terminie przy obecności połowy członków, w drugim terminie bez względu na ilość obecnych.

§ 27.

(1) Nadzwyczajne walne zebrania i walne zjazdy winny być zwołane w przeciągu sześciu tygodni od daty doręczenia wniosku, o ile zażąda tego w umotywowanym piśmie właściwa Komisja Rewizyjna lub 1/3 członków Oddziału wzgl. Oddziałów.

(2) Przedmiotem obrad tego rodzaju nadzwyczajnego walnego zebrania wzgl. walnego zjazdu mogą być tylko te sprawy, które spowodowały ich zwołanie.

§ 28.

Przy każdym Zarządzie winny być powołane Komisje: w[illegible]działania społecznego, szkoleniowa i radiofonizacji [illegible]enu.

§ 29.

Jeśli członek Zarządu lub innego organu Stowarzyszenia opuści trzy kolejne posiedzenia bez usprawiedliwienia, traci mandat, a na jego miejsce powołuje się kolejnego zastępcę.

§ 30.

Posiedzenia organów Stowarzyszenia są ważne przy obecności co najmniej połowy członków, z zastrzeżeniem postanowień §§ 26 ust. 3. Uchwały zapadają zwykłą większością uprawnionych do głosowania, z wyjątkiem wypadków przewidzianych w § 38 i 39. W razie równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego.

§ 31.

Zarząd Główny posługuje się okrągłą pieczęcią z napisem w otoku zewnętrznym: „Społeczny Komitet Radiofonizacji Kraju", a wewnątrz pieczęci: „Zarząd Główny" i siedziba. Zarządy terenowe posługują się odpowiednio wewnątrz zmienioną pieczęcią owalną.

§ 32.

Pisma natury ogólnej podpisuje pod pieczęcią Prezes i sekretarz lub ich zastępcy. Pisma natury finansowej oraz transakcje i zobowiązania natury majątkowej podpisuje prezes i skarbnik wzgl. ich zastępcy.

§ 33.

Dla załatwiania sporów pomiędzy członkami Stowarzyszenia, powstałych na tle statutowej działalności Stowarzyszenia, oraz spraw wynikłych z działalności poszczególnych członków władz Stowarzyszenia, mogą być powoływane odpowiednie hierarchicznie Sądy organizacyjne. Regulamin Sądów ustali Zarząd Główny.

§ 34.

Spory wynikłe pomiędzy Oddziałami rozstrzygane są przez Zarząd właściwego Okręgu. Spory pomiędzy Okręgami lub pomiędzy Oddziałami z różnych Okręgów rozstrzyga Zarząd Główny.

VI. Majątek i fundusze.

§ 35.

Majątek Stowarzyszenia stanowią jego fundusze oraz ruchomości i nieruchomości.

§ 36.

(1) Na fundusze Stowarzyszenia składają się:
a) wpisowe, wpłacane przez nowoprzyjętych członków,
b) składki członkowskie,
c) opłaty dobrowolne podejmowane od abonentów

Polskiego Radia, osób występujących przed mikrofonem Polskiego Radia, uczestników imprez organizowanych przez Polskie Radio i tp.,

d) dochody z imprez Stowarzyszenia, przedsiębiorstw, wydawnictw i majątku,

e) zapisy darowizny, dotacje, subwencje,

f) inne wpływy.

(2) Na sfinansowanie poszczególnych zadań Stowarzyszenia mogą być z powyższych środków wydzielane specjalne Fundusze.

§ 37.

Rokiem obrachunkowym Stowarzyszenia jest rok kalendarzowy.

VII. Zmiana statutu.

§ 38.

Statut niniejszy może być zmieniony przez Zjazd Krajowy większością 2/3 głosów obecnych i uprawnionych do głosowania na Zjeździe.

VIII. Likwidacja.

§ 39.

(1) Dobrowolne rozwiązanie Stowarzyszenia może być postanowione tylko na specjalnie w tym celu zwołanym Zjeździe Krajowym.

(2) Do podjęcia prawomocnej uchwały konieczna jest większość 3/4 głosujących za rozwiązaniem.

(3) Ten sam Zjazd Krajowy rozstrzyga o sposobie użycia majątku Stowarzyszenia oraz wybiera Komisję Likwidacyjną w składzie 7 osób. Zadaniem Komisji jest wykonanie uchwał Zjazdu w sprawie likwidacji Stowarzyszenia i użycia majątku. Dla prawomocności uchwał Komisji potrzebna jest obecność co najmniej 5 członków. Uchwały zapadają zwykłą większością głosów obecnych.

§ 40.

Majątek Stowarzyszenia może być przelany tylko na osobę prawną zbliżoną do Stowarzyszenia swoim statutowym zakresem działania albo na Polskie Radio.

318.

WOJEWODA ŚLĄSKO-DĄBROWSKI

Nr. AP. 1/16-144/48 Katowice, dnia 31 lipca 1948 r.

Wykonanie orzeczeń o przepadku majątku i o zabezpieczeniu przepadku przez O. U. L.

Ob. Ob.
Starostowie Powiatowi (wszyscy),
i Prezydenci Miast (wszyscy).

W myśl dekretu z 22 października 1947 o przepadku majątku (Dz. U. R. P. nr 65/47 poz. 390) Okręgowe Urzędy Likwidacyjne są powołane do wykonywania orzeczeń o przepadku majątku i o zabezpieczeniu przepadku. W związku z tym O. U. L. będzie wykonywał orzeczenia Sądów Wojskowych, Sądów Powszechnych, Komisyj Specjalnych do walki z nadużyciami i szkodnictwem gospodarczym oraz władz administracyjnych wydawanych w omówionym wyżej przedmiocie.

Na podstawie zarządzenia Głównego Urzędu Likwidacyjnego z dnia 14 kwietnia 1948 r. Nr. C. W. E. 125/13/40 powstał dla wykonania wyżej wymienionych orzeczeń z dniem 15 maja 1948 r. w Okręgowym Urzędzie Likwidacyjnym w Katowicach VI Wydział Egzekucyjny. Wydział egzekucyjny w okręgowym urzędzie likwidacyjnym wykonuje orzeczenia o przepadku majątku lub o zabezpieczeniu przepadku.

Pracami wydziału egzekucyjnego w okręgowym urzędzie likwidacyjnym kieruje naczelnik wydziału egzekucyjnego, podległy dyrektorowi okręgowego urzędu likwidacyjnego.

W skład wydziału egzekucyjnego w okręgowym urzędzie likwidacyjnym wchodzą:

a) pracownicy służby wewnętrznej, oraz

b) jako organ wykonawczy — egzekutorzy.

Egzekutorzy zaopatrzeni są w odpowiednie odznaki i specjalne legitymacje uprawniające ich do wykonywania czynności egzekucyjnych.

Podając powyższe do wiadomości Ob. Ob. Starostów Powiatowych i Prezydentów Miast zwracam uwagę na to, iż również wykonanie orzeczeń wydawanych przez władzę administracji ogólnej w sprawie przepadku majątku lub zabezpieczenia przepadku należy do wyłącznej kompetencji Okręgowego Urzędu Likwidacyjnego oraz że wnioski o wykonanie odnośnych orzeczeń należy kierować do Okręgowego Urzędu Likwidacyjnego Wydział Egzekucyjny w Katowicach.

Wojewoda:
w/z Płk. Ziętek, Wicewojewoda

319

WOJEWODA ŚLĄSKO-DĄBROWSKI

Nr SA. 12/b/3/48 Katowice, dnia 6 sierpnia 1948 r.

Ob. Ob. Prezydenci miast wydzielonych (wszyscy)

Utworzenie Biur Pomiarów w zarządach miejskich miast wydzielonych.

Na podstawie zarządzenia Prezesa Głównego Urzędu Pomiarów Kraju z dnia 28 listopada 1946 r. o organizacji i zakresie działania biur, referatów i rzeczoznawców pomiarów (Monitor Polski z 1946 r. Nr 139, poz. 259) zarządzam utworzenie Biur Pomiarów w zarządach miejskich miast wydzielonych województwa śląsko-dąbrowskiego.

Biura Pomiarów stanowić będą odrębne komórki organizacyjne, wydzielone z wydziału technicznego w zarządach miejskich, podległe bezpośrednio prezydentowi miasta zgodnie z art. 48 ustawy z dnia 23. III. 1933 r. o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorialnego (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 294) i spełniać będą obowiązki i czynności w odniesieniu do terenu miast wydzielonych analogicznie do działania referatów pomiarów starostw powiatowych.

Stosownie do zakresu działania określonego w § 4 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18. V. 1945 r. o organizacji i zakresie działania organów podległych Głównemu Urzędowi Pomiarów Kraju (Dz. U. R. P. Nr 20, poz. 112) i zgodnie z wytycznymi ustalonymi przez Główny Urząd Pomiarów Kraju, — Biuro Pomiarów dzieli się w wewnętrznym urzędowaniu według grup załatwianych spraw na referaty:

Techniczny (znak Pom T)
Pomiarów Stosowanych (znak Pom TS)
Katastralny (znak Pom KG)
Miejskie archiwum miernicze (znak Pom AM)
Kancelaria (znak Pom O).

W zależności od potrzeb i warunków lokalnych, poszczególne referaty mogą być łączone w ramach Biura Pomiarów.

Kierownik Biura Pomiarów powinien posiadać kwalifikacje, przewidziane w okólniku Nr 3 Prezesa Głównego Urzędu Pomiarów Kraju z dnia 4 marca 1947 r. L. dz. A. Pr II-1 (Dz. U. G. U. Pom. z r. 1947 Nr 1, poz. 8). Obsada stanowiska kierownika Biura Pomiarów winna być dokonana w porozumieniu z Wydziałem Pomiarów Urzędu Wojewódzkiego

Kierownik Biura Pomiarów ma tytuł służbowy „mierniczy miejski" i zgodnie z okólnikiem Ministra Administracji Publicznej Nr 57 z dnia 23 VIII. 1947 r. w sprawie pieczęci urzędowych dla mierniczych miejskich, ma prawo używania pieczęci z godłem Państwa. W celu osiągnięcia możliwej sprawności i szybkości w załatwianiu spraw, — kierownik Biura Pomiarów powinien mieć prawo samodzielnej, ostatecznej aprobaty przy załatwianiu spraw fachowych, — bieżących i prawo podpisu za prezydenta miasta.

Kierownik Biura Pomiarów pod względem służbowym i osobowym podlega prezydentowi miasta, pod względem rzeczowym i fachowym — Wojewodzie (Wydziałowi Pomiarów Urzędu Wojewódzkiego).

Przekazanie Biurom Pomiarów dokumentów katastru gruntowego i budynkowego nastąpi po wykonaniu prac technicznych, związanych z koniecznością rozdzielenia operatu katastralnego (ksiąg, map i dokumentów) według obszaru miasta wydzielonego, i prowadzonego dotąd wspólnie dla miasta i powiatu. Bliższe określenie sposobu i warunków przekazania przez starostwa operatu katastralnego nastąpi w formie osobnych zarządzeń.

Taryfę opłat za czynności urzędowe Biura Pomiarów opracują zarządy miejskie, wzorując się na tary-

fie Głównego Urzędu Pomiarów Kraju, i przed uchwaleniem przez Miejską Radę Narodową prześlą do zaopiniowania Wydziałowi Pomiarów Urzędu Wojewódzkiego w dwóch egzemplarzach.

Wpływy za czynności urzędowe Biura Pomiarów (a więc i opłaty katastralne) zarachowuje się na dochód gminy miejskiej stosownie do zarządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 3. IV. 1946 r. (Monitor Polski Nr 37, poz. 72).

Pracownikom Biur Pomiarów należy zapewnić udział we wpływach z czynności urzędowych, a w szczególności w związku z prowadzeniem katastrów, w postaci wynagrodzeń akordowych, stosownie do instrukcji stanowiącej załącznik do zarządzenia Prezesa Głównego Urzędu Pomiarów Kraju z dnia 12 listopada 1946 r. (Monitor Polski Nr 48, poz. 301) oraz okólnika Nr 9 Prezesa Głównego Urzędu Pomiarów Kraju z dnia 3 czerwca 1946 r. (Dz. U. G. U. P. K. Nr 5).

Na wypadek niemożności zorganizowania Biura Pomiarów w zarządzie miejskim z powodu braku kierownika Biura z wymaganymi kwalifikacjami funkcje mierniczego miejskiego zostaną powierzone właściwemu terytorialnie mierniczemu powiatowemu drogą osobnego zarządzenia.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 września 1948 r. W tym terminie należy wprowadzić odpowiednie zmiany w statucie organizacyjnym biur zarządu miejskiego.

Wojewoda:
w/z (—) Płk. Ziętek, Wicewojewoda

320.

WOJEWODA ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Nr Wet. III. B/8-1 Katowice, dnia 17. 8. 1948 r.

Ob. Ob.
Starostowie Powiatowi
Prezydenci miast wydzielonych

Warunki przewozu mięsa.

Obserwacje terenowe oraz wyniki lustracji przeprowadzonych przez organa weterynaryjne Ministerstwa Rol. i Ref. Rol. i Urzędu Wojew. stwierdzają, że przewóz mięsa na obszarze tut. województwa nie odbywa się w warunkach zabezpieczających dostatecznie mięso przed zanieczyszczeniem, zepsuciem, udzieleniem się mięsu nieprzyjemnej woni itp. Mimo wydania w tym przedmiocie zarządzenia z dnia 3. III. 1947 r. Nr Wet. III. D/5-2/47 oraz zarządzenia z dnia 2. XI. 1947 r. Nr Wet. III. D/5-5- wydanego w porozumieniu z W. U. B. P. Obywatelom Prezydentom 6 miast wydzielonych we wielu większych ośrodkach konsumpcyjnych, obserwuje się nadal przewóz mięsa w warunkach wybitnie asanitarnych. Zjawisko to dotyczy tak mięsa dostarczanego przez Fundusz Aprowizacyjny, jak też przez przedsiębiorstwa prywatne.

Nic dziwnego, że liczne rzesze konsumentów świata pracy żalą się dość często na jakość dostarczonego im mięsa, a niejednokrotnie odmawiają przyjęcia jego w ogóle. W ostatnich czasach stwierdzono kilkakrotnie masowe zatrucie mięsem u ludzi, które częściowo pozostaje w pośrednim związku przyczynowym z asanitarnym przewozem mięsa.

W związku z powyższym zarządzam zgodnie z zarządzeniem polustracyjnym Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 16. IV. 1948 r. Nr Wet. 3-II-8/8 co następuje:

1. Wszelkie czynności związane z załadowaniem przewozem i wyładowaniem mięsa, winny odbywać się w warunkach zabezpieczających mięso od wszelkich zanieczyszczeń, zepsucia i udzielania się mięsu anormalnego zapachu.

2. Mięso przeznaczone do załadowania winno być opakowane czystymi płachtami z materiału zabezpieczającego mięso przed zanieczyszczeniem.

3. Samochody używane do przewozu mięsa należy zaopatrzyć w budy brezentowe umocowane na kabłąkach. Przed każdorazowym załadowaniem mięsa wnętrze samochodu winno być należycie oczyszczone. Na podłodze samochodu należy ułożyć kratę drewnianą a na niej czyste nieprzemakalne płótno.

4. Dążyć należy aby środki transportowe używane do przewozu mięsa odpowiadały postanowieniom § 15 i 37 Rozporządzenia Ministra Opieki Społecznej z dnia 10 grudnia 1936 r. o dozorze nad mięsem i przetworami mięsnymi (Dz. U. R. P. Nr 92, poz. 643).

5. Przy przenoszeniu mięsa winni pracownicy używać czystych nieprzemakalnych kurtek i czapek.

6. Osobom znajdującym się na środkach transportowych (dozorcy, robotnicy zatrudnieni przy, za i wyładowaniu mięsa) zabrania się siadania na mięsie lub ugniatania mięsa w inny sposób. Dla osób tych przewidzieć należy odpowiednią ławkę.

7. Przewożenie jakichkolwiek przedmiotów razem z mięsem jest niedopuszczalne.

8. Na mięso dostarczone przez Fundusz Aprowizacyjny dyrektorowie i kierownicy rzeźni publicznych winni wystawiać oddzielne świadectwa wywozowe. Swiadectwa te należy zaopatrzyć w adnotację „mięso dostarczone przez Fundusz Aprowizacyjny".

9. Lekarze wet. zatrudnieni w rzeźniach publicznych obowiązani są dozorować załadowanie mięsa, a wydawanie świadectw na mięso wywożone z rzeźni do innych miejscowości uzależniać od zachowania wyżej podanych warunków przewozu.

10. Zarządy miast, w których odbywa się sprawdzanie mięsa przywozowego winny przy pobieraniu opłat z tytułu sprawdzania przestrzegać ściśle taryfy opłat za badanie zwierząt rzeźnych i mięsa ustalonej zarządzeniem moim z dnia 13 października 1947 r. Nr Wet. III. C/11-29/47.

11. Komisariat Rządowy do Spraw Organizacji Gospodarki Mięsnej w Bytomiu w porozumieniu z Zarządami Miejskimi rozważą możliwości obniżenia opłat, pobieranych przez Zarządy Miejskie za sprawdzanie mięsa dostarczonego przez Fundusz Aprowizacyjny.

Pożądanym jest, aby Zarządy Miejskie opłaty te obniżały do minimum.

12. Celem jak największego ograniczenia przewozu mięsa Komisarz Rządowy do Spraw Organizacji Gospodarki Mięsnej w Bytomiu rozważy możliwości wyznaczenia większej ilości rzeźni publicznych, dla ubojów zwierząt, których mięso przeznaczone jest dla aprowizacji reglamentowanej.

13. Zarządy Miejskie zorganizują specjalny aparat kontrolny złożony z odpowiedniej ilości osób, których zadaniem będzie stała kontrola mięsa przywozowego, zwalczanie uboju pokątnego, oraz kontrola stanu sanitarno-weterynaryjnego wszelkich środków lokomocji służących do przewozu mięsa i przetworów mięsnych.

14. Niezależnie do warunków przewozu mięsa Obywatele Prezydenci miast i Dyrektorowie rzeźni miejskich winni dbać o stałe ulepszenie warunków sanitarnych i technicznych rzeźni. Dotyczy to przede wszystkim rzeźni miejskiej w Opolu, w której przedstawiciel Min. Rol. i Ref. Rol. stwierdził poważne braki techniczne.

15. Uposażenie lekarzy wet. i personelu weterynaryjnego — pomocniczego w rzeźniach miejskich miast wydzielonych, dostosować należy do uposażeń przewidzianych obowiązującymi przepisami dla pracowników w ciężkim przemyśle na wzór wprowadzony już w życie w rzeźniach miejskich w Katowicach i Opolu.

16. Dotychczasowy system wynagradzania personelu lekarsko-weterynaryjnego i pomocniczego za czynności służbowe w rzeźniach poza godzinami urzędowymi (ubój zwierząt poza godzinami) przeważnie nie jest zgodny z treścią i intencją przepisów zawartych w końcowym ustępie art. 19 rozp. Prezydenta R.P. z dnia 22. III. 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 361) o badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa a dotyczy to głównie lustrowanych rzeźni miejskich w Opolu i Zabrzu.

Dla ujednostajnienia sprawy wynagrodzenia lekarzy wet. i pomocniczego personelu weterynaryjnego za czynności związane z poza godzinowym ubojem zwierząt i mięsa pożądanym jest przyjęcie następującej zasady.

70% opłat za urzędowe badanie zwierząt rzeźnych i mięsa w godz. poza urzędowych pobiera personel lekarsko-weterynaryjny i pomocniczy personel weterynaryjny rzeźni miejskiej według listy sporządzonej przez dyrektora rzeźni.

30% opłat za urzędowe badanie zwierząt rzeźnych i mięsa winno przeznaczyć się na wydatki Zarządu Miejskiego związane z przeprowadzeniem urzędowego badania mięsa i ewentualne wydatki na rzecz dodatkowego ubezpieczenia społecznego.

Podając powyższe do wiadomości proszę Ob. Ob. Starostów powiatowych, Prezydentów i Burmistrzów miast o wydanie stosownych zarządzeń, których odpis przedłożyć należy Urzędowi Wojewódzkiemu w terminie **do dnia 1 września br.**

Wojewoda:
w/z Arka Bożek, Wicewojewoda

321.

MINISTERSTWO KOMUNIKACJI
Departament Dróg Kołowych
Nr. IX-O-1/s/2/48

Warszawa, dn. 20. lipca 1948 r.

Czynsze za mieszkania służbowe państw. służby drogowej.

Do
Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Komunikacyjny) wszystkich.

Ponieważ pismo okólne Ministerstwa Komunikacji z dnia 6. 2. 48 *Nr. IX-O-1/e/2/48* w sprawie podanej w nagłówku wywołało szereg zapytań o dalsze wyjaśnienia, jak stosować w stosunku do służby drogowej przepisy Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28. I. 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 10, poz. 82) Ministerstwo *unieważniając treść powołanego wyżej okólnika z dnia 6. 2. 48 r.* nadaje mu nową, rozszerzoną treść, jak następuje:

„Wobec częstych zapytań ze strony Wydziałów Komunikacyjnych Urzędów Wojewódzkich, dotyczących zasad, według jakich należy obliczać opłatę za mieszkania w koszarkach, zajmowane przez dróżników dróg państwowych i wojewódzkich, Ministerstwo Komunikacji wyjaśnia, co następuje:

Dróżników, zatrudnionych na drogach państwowych i wojewódzkich należy zaliczyć do kategorii pracowników, którym *mogą być* przydzielane mieszkania służbowe, gdyż rodzaj spełnianych przez nich czynności odpowiada postanowieniom § 2 ust. 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28. I. 1934 r., o opłatach za mieszkania zajmowane przez funkcjonariuszy państwowych w budynkach państwowych, przez Skarb Państwa wynajmowanych lub administrowanych (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 82).

Opłatę za przydzielane dróżnikom dróg państwowych i wojewódzkich *mieszkania służbowe* w budynkach państwowych, przez Skarb Państwa wynajmowanych lub administrowanych należy obliczać według zasad, ustalonych w § 2 ust. (1) cyt. rozporządzenia tj. obowiązani są oni uiszczać 15% uposażenia zasadniczego, zwiększonego o dodatek lokalny, jeżeli taki im przysługuje.

Gdyby obliczona w ten sposób opłata była wyższa od kwoty, która należałaby się za dane mieszkanie służbowe przy zastosowaniu § 3 lub 4 cyt. rozporządzenia, wówczas komorne za takie mieszkanie oblicza się według zasad, przewidzianych w tych paragrafach (przedwojenne komorne za mieszkania podlegające ustawie o ochronie lokatorów [§ 3]) lub od 1 m² powierzchni użytkowej mieszkania, niepodlegającego działaniu tej ustawy (§ 4).

Opłatę tę należy obliczać w ten sposób, że ułamki do 50 groszy skreśla się, natomiast ponad 50 groszy zaokrągla się do pełnego złotego wzwyż.

W odniesieniu do mieszkań służbowych mają również zastosowanie następujące postanowienia art. 8 ustawy z dnia 11. IV. 1924 r. o ochronie lokatorów (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 406):

Jeżeli mieszkanie służbowe jest zaopatrzone w centralne ogrzewanie lub ma światło elektryczne z własnych urządzeń centralnych, funkcjonariusz zajmujący mieszkanie służbowe dodatkowo płaci za opał i światło według rzeczywistych kosztów, przypadających za dane pomieszczenie w stosunku do jego pojemności.

Za dźwig dodatkowo pobiera się podobnie obliczoną należność od lokatorów I piętra i wyższych pięter z wejściem do mieszkania przy klatce windowej.

Opłatę dodatkową za użytkowanie zabudowań gospodarczych pobierać należy zgodnie z przepisem § 7 cyt. rozporządzenia z 28. I. 1934 r.

Czynsz za użytkowanie ogródka, drzew owocowych, łąk, pastwisk, ziemi ornej itp., pobierać należy wedle zasad ustalonych w § 7 cyt. rozporządzenia jako też zarządzenia Ministra Komunikacji z dnia 26. IX. 1947 r. (Dz. Urz. M. K. Nr. 10, poz. 205).

Funkcjonariusze, zajmujący mieszkania służbowe, na żądanie władzy, obowiązani są do zwolnienia tych mieszkań w terminie, zakreślonym rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28. X. 1933 r., o uposażeniu funkcjonariuszy państwowych (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 553) po ustaniu jednego z powodów, dla którego wyznaczono mu mieszkanie i w następujących przypadkach:

a) przeniesienia w stan spoczynku (zemerytowania);
b) zmiany stanowiska służbowego (zajęcia), z powodu którego nastąpiło wyznaczenie mieszkania;
c) dobrowolnego wystąpienia ze służby;
d) śmierci itp.

Jeżeli funkcjonariusz nie zwolni dobrowolnie wypowiedzianego mieszkania służbowego w wyznaczonym terminie (częściowo do 28 dni a całkowicie do 3 miesięcy), władzą, która dokonała przydziału mieszkania, zarządzi eksmisję w trybie administracyjnym za pośrednictwem władz administracji ogólnej."

Za Dyrektora Departamentu:
(—) Inż. W. Gordziałkowski.

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
WYDZIAŁ KOMUNIKACYJNY
Nr K Og. 3/942—48

Katowice, 12. 8 1948.

Czynsze za mieszkania służbowe państw. służby drogowej.

Powiatowe Zarządy Drogowe (wszystkie).

Wydział Komunikacyjny podaje powyższe do wiadomości.

Za Wojewodę:
(—) Dr. St. Kaufman, Naczelnik Wydziału.

322.

MINISTERSTWO KOMUNIKACJI
Departament Dróg Kołowych
Nr. IX-0-7/a/5/47

Warszawa, dnia 4 marca 1948 r.

Do Urzędów Wojewódzkich
Wydziały Komunikacyjne (wszystkie).

w sprawie kołków do drzew, oraz szkółek leśnych.

Ministerstwo Leśnictwa, pismem z dnia 18. II. 1948 r. Nr IV/H prz. 6161/Kom-O/1380 powiadamia, że sprzedaż kołków do palikowania drzew przydrożnych, odbywa się nie według cen komercyjnych, a wg cen jednolitych obowiązującego cennika sortymentów niereglamentowanych (żerdzi), z których wyrabiane są omawiane kołki.

Do cen tych, doliczane są przez Dyrekcję Lasów Państwowych koszty zmienne wyróbki tych kołków (wybór, przycinanie, zaciosywanie itd.), które to koszty — zależne są od warunków lokalnych.

Na powyższych warunkach, Dyrekcje Lasów Państwowych, gotowe są wykonać każde zamówienie Wydziałów Komunikacyjnych, w omawiane materiały.

Niezależnie od tego, Ministerstwo Leśnictwa zawiadamia, że szkółki handlowe drzew i krzewów owocowych i ozdobnych, prowadzone są przez następujące Dyrekcje Lasów Państwowych:

1. Okręgu Białostockiego w Białymstoku,
2. „ Gdańskiego w Sopocie,
3. „ Łódzkiego w Łodzi,
4. „ Wrocławskiego we Wrocławiu.

Ceny na drzewka, jako artykułów niereglamentowanych, ustalane są okresowo przez Dyrekcje L. P. w zależności od warunków miejscowych, dlatego też o informacje w sprawie tych cen zainteresowane Wydziały Komunikacyjne, zechcą wystąpić do właściwych Dyrekcji Lasów Państwowych.

Naczelnik Wydziału: (—) Inż. St. Radkiewicz.

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Wydział Komunikacyjny
Nr. KD — 7/3/46—48.
Katowice, dnia 23 lipca 1948 r.

w sprawie kołków do drzew oraz szkółek leśnych.

Powiatowym Zarządom Drogowym
powyższy odpis pisma przesyła się do wiadomości.

Za Wojewodę:
(—) Inż. H. Strzyżewski, Kierownik Oddz. Drogowego.

323.

WOJEWODA ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Nr AP. I/15-49/48 Katowice, dnia 27 lipca 1948 r.

Ob. Ob.
Starostowie Powiatowi wszyscy
Prezydenci miast Katowic, Chorzowa, Sosnowca, Będzina, Zawiercia, Bytomia, Gliwic, Zabrza, Nysy i Raciborza,
do rąk własnych

Wydawanie zakazów w sprzedaży napojów alkoholowych w dni wypłat zarobków.

Doszło do mej wiadomości, że w ostatnim czasie mnożą się wypadki nadużywania napojów alkoholowych szczególnie w dni wypłat zarobków. Ponieważ Ob. Ob. Starostowie Powiatowi i Prezydenci miast nie zawsze korzystają dostatecznie z uprawnień przysługujących im na podstawie rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 14 czerwca 1933 r. o upoważnieniu powiatowych władz administracji ogólnej do wydawania zakazów sprzedaży lub wyszynku napojów alkoholowych z art. 4 pkt. f ustawy z dnia 21 marca 1931 r. o ograniczeniach w sprzedaży, podawaniu i spożyciu napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr 45, poz. 351) polecam, aby Ob. Ob. Starostowie i Prezydenci miast bezzwłocznie wydali na podstawie wyżej cytowanego rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 14 czerwca 1933 r. zarządzenie zakazujące sprzedaż i podawanie w lokalach i miejscach publicznych napojów alkoholowych zarówno w naczyniach otwartych jak i w zamkniętych w dni wypłat zarobków tj., 1 i 15 każdego miesiąca począwszy od godz. 14-tej.

Ograniczenia powyższe dotyczą trunków alkoholowych zawierających więcej niż 4,5% alkoholu za wyjątkiem piwa, którgoe sprzedaż jest dozwolona.

W zarządzeniu należy zwrócić uwagę na przepis art. 8 ustawy z 21 marca 1931 r. o ograniczeniach w sprzedaży, podawaniu i spożyciu napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 423) z uwzględnieniem zmian wynikających z rozporządzenia Prez. R. P. z 24. 10. 1934 r. w sprawie zmian przepisów o monopolu spirytusowym i o sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr 96, poz. 863), w myśl którego zakazana jest sprzedaż detaliczna lub inne detaliczne pozbycie tudzież podawanie do spożycia w lokalach i miejscach publicznych napojów zawierających jakiekolwiek ilości alkoholu:

a) nieletnim lub uczniom wszelkiego rodzaju szkół niższych i średnich bez względu na ich wiek;

b) innym spożywcom w zamian za zboże lub inne wytwory gospodarstwa wiejskiego albo na pokrycie zobowiązań lub za wykonaną pracę,

Wreszcie należy w zarządzeniu podać sankcje karne przewidziane w przepisach art. 10 do 12 ustawy z dnia 21 marca 1931 r. o ograniczeniach w sprzedaży, podawaniu i spożyciu napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 423).

O sposobie wykonania powyższego polecenia proszę złożyć mi sprawozdanie, którego oczekuję najdalej do dnia 15 sierpnia br.

Wojewoda:
w/z (—) Płk. Ziętek, Wicewojewoda

324.

ZARZĄDZENIE
STAROSTY POWIATOWEGO W OLEŚNIE

z dnia 30 kwietnia 1948 r.

w sprawie maksymalnej taryfy dla kominiarzy.

Na podstawie art. 43, rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7. 6. 1927 r. o prawie przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 46) zmienionego ustawą z dnia 10. III. 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 40, poz. 350) i ustawą z dnia 8. VIII. 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 60, poz. 463), Starostwo jako władza przemysłowa I instancji ustala następującą taryfę maksymalną dla kominiarzy obowiązującą od dnia 1 maja 1948 r.

§ 1.

Za czyszczenie przewodów kominowych oraz badanie przewodów kominowych, wentylacyjnych i odgazowych, przeprowadzone przez okręgowego mistrza kominiarskiego, lub jego zastępcę:

	zł
a) od przewodu kominowego ponad 21 cm średniej szerokości do wysokości drugiej kondygnacji, za każdą kondygnację	10
za każdą następną kondygnację,	5
b) od przewodu kominowego do 21 cm średniej szerokości do wysokości drugiej kondygnacji, za każdą kondygnację	8
za każdą następną kondygnację	4
c) za jednorazowe czyszczenie odgałęzień dymowych (szlagów)	
za szerokie o przekroju światła ponad 21 cm, do dwóch metrów długości, za każdy metr bieżący	10
za każdy dalszy metr bieżący 5 zł więcej;	
za wąskie o przekroju światła do 21×21 cm, do dwóch metrów długości	10
za każdy dalszy metr 4 zł więcej;	
d) za jednorazowe czyszczenie przewodu kominowego od palenisk przemysłowych, rzemieślniczych, kuchen zbiorowych, oraz centralnego ogrzewania 3-krotne stawki jak w pkt. a, b i c.	
e) za kominy poza miejscem zamieszkania okręgowego mistrza kominiarskiego, należy doliczyć do każdego przewodu kominowego	5
f) od przewodu kominowego w odległości i odosobnionych domach np. leśniczówkach, posterunkach kolejowych itp. także i oddalonych ponad 1 km od ostatniego domu najbliżej siedziby zabudowanej miejscowości, podwójną wysokość opłaty wymien. pod poz. a i b.	
g) od nałożonego kaptura lub nasady kominowej	5
h) za wyniesienie sadzy z drzwiczek wylotowych od każdego przewodu kominowego	2

§ 2.

Za wypalenie przewodu kominowego z sadzy świecącej się wolno pobierać za każdy przewód kominowy 100
przy czym materiał do wypalania obowiązany jest na własny koszt dostarczyć właściciel (zarządca) domu.

§ 3.

Za badanie przewodów kominowych i wentylacyjnych przez okręgowego mistrza kominiarskiego wzgl. jego zastępcę w budynkach nowo wybudowanych lub przebudowanych z okazji odbioru budynku w stanie surowym lub gotowym (użytkowym) wolno pobierać za pierwszy przewód kominowy 60
za każdy następny 30 zł więcej;
przy czym koszta dojazdu koleją poza miejscem zamieszkania okręgowego mistrza kominiarskiego zwraca się wzgl. za dojście pieszo dolicza się za każdy km 1 zł.

§ 4.

Wolno stojące kominy fabryczne, kanały dymowe większych palenisk jak np. przy kotłach parowych, przy piecach hutniczych, przy piecach pierścieniowych, piecach centralnych ogrzewań itp. nie podlegają przymusowemu czyszczeniu. Wysokość opłat i terminy czyszczenia urządzeń takich wolno ustalić osobną umową.

§ 5.

Należytość za czyszczenie przewodów kominowych oblicza się według kondygnacji. Piwnice i strychy (poddasza) uważa się za osobną kondygnację. Jeżeli piwnice lub poddasza są wysokie ponad 4 m liczy się je podwójnie. Każdy następny (rozpoczęty) 4-ty m uważa się za jedną kondygnację. Przepis ten odnosi się również do kominów wolnostojących lub wystających z dachów.

§ 6.

Należytość za czyszczenie przewodów kominowych należy w zasadzie obliczyć w stosunku rocznym i pobierać w równych ratach miesięcznych lub kwartalnych (ryczałtowo). Należytość za czyszczenie kominów jest publicznym obciążeniem nieruchomości lub jego prawnego zastępcy.

Uiszczenie opłat kominiarskich ma nastąpić bezpośrednio po czyszczeniu kominów. Przy umyślnym przekraczaniu terminu płatności przez właściciela domu lub prawnego zastępcę, ma okręgowy mistrz kominiarski prawo do zaliczenia ustawowego procentu pobieranego przez banki.

Kominy kochenne, łazienkowe, od pralni itp. podlegają czyszczeniu raz w miesiącu, a kominy od pieców pokojowych siedem razy w roku, tj. od 1-go października do 30-go kwietnia, kominy przemysłowe (piekarnie, restauracje, masarnie, kuchnie zbiorowe, centralne ogrzewanie itp.) raz na dwa tygodnie. Kominy przemysłowe opłaca użytkowca.

§ 7.

Dotychchczasowa taryfa maksymalna dla kominiarzy ustalona przez Starostwo Oleskie z dnia 15. VIII. 1947 r. Nr. P/7/5/47 traci swoją ważność z dniem 30 kwietnia 1948 r.

Starosta Powiatowy:
J. Bartocha

325.

MINISTERSTWO ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ
L. dz. IV. AA/4314/48 Warszawa, dnia 9 lipca 1948 r.

PISMO OKÓLNE

Do
Urzędów Wojewódzkich oraz
Zarządów Miejskich m. st. Warszawy
i m. Łodzi.

Wywłaszczenie nieruchomości zajętych w okresie wojny 1939 — 1945 na cele użyteczności publicznej.

Z dniem 16. IV. 1948 r. wszedł w życie dekret z dnia 6. IV. 1948 r. o wywłaszczeniu majątków, zajętych na cele użyteczności publicznej w okresie wojny 1939 — 1945 (Dz. Ust. Nr 20, poz. 138).

W związku z tym dekretem będą wpływały do Urzędów Wojewódzkich liczne wnioski o wszczęcie postępowania wywłaszczeniowego odnośnie nieruchomości, zajętych na cele wymienione w art. 2 p. 1 dekretu w okresie od 1. IX. 1939 r. do 9. V. 1945 r. i znajdujących się w dniu 16. IV. 1948 r.:

a) w posiadaniu Skarbu Państwa, związków samorządu terytorialnego lub przedsiębiorstw państwowych, bądź
b) przewidzianych w dniu 16. IV. 1948 r. na budowę, rozbudowę i przebudowę przedsiębiorstw podstawowych gałęzi gospodarki narodowej, będących przedsiębiorstwami państwowymi lub przejętych na własność Państwa.

Wnioski te winny być zgłoszone w terminie prekluzyjnym do dnia 31. XII. 1949 r. oraz zatwierdzone przez właściwego ministra, jeżeli pochodzą od urzędów, instytucji i przedsiębiorstw państwowych. Wnioski związków samorządu terytorialnego poniżej zw. wojewódzkiego winny być zatwierdzone przez Prezydium Wojew. Rady Narodowej względnie, gdy wnioskodawcą jest wojew. Związek Samorządu Terytorialnego — przez Radę Państwa. Na moment ten należy zwrócić szczególną uwagę, gdyż z braku właściwego zatwierdzenia nie mogłoby w danym wypadku nastąpić wszczęcie postępowania wywłaszczeniowego na podstawie omawianego dekretu.

Intencją ustawodawcy było możliwie szybkie prawne uregulowanie stosunków faktycznych, wytworzonych na nieruchomościach zajętych w okresie wojny na cele użyteczności publicznej, a to zarówno w interesie Państwa, samorządu terytorialnego i gospodarki narodowej, jak również w interesie właścicieli zajętych nieruchomości.

Z tych względów postępowanie wywłaszczeniowe w tych sprawach powinno być prowadzone możliwie szybko, na co pozwolą przepisy art. 4 dekretu, które nakazują stosować do tych wywłaszczeń prawo o postępowaniu wywłaszczeniowym z 1934 r., zmienione nowelą z 1939 r., wprowadzając przy tym do tego prawa w zastosowaniu do omawianej kategorii wywłaszczeń szczególne zmiany, mające na celu uproszczenie postępowania.

Udogodnienia dla wnioskodawców, przewidziane w art. 4, p. 2 dekretu, że do wniosku o wywłaszczenie dołącza się tylko ogólny plan sytuacyjny z pominięciem wykazów hipotecznych, wykazów właścicieli, planów i rejestrów pomiarowych, mogą dotyczyć oczywiście tych tylko przypadków, gdy dla wnioskodawcy jest niemożliwym z powodu zniszczenia dotyczących ksiąg i dokumentów przedstawienie danych, normalnie wymaganych w postępowaniu wywłaszczeniowym. W wypadku jednak zachowania się odnośnych ksiąg i dokumentów, planów, rejestrów itp. potrzebne dane powinny być z reguły dostarczone.

Niektóre wnioski wywłaszczeniowe mogą dotyczyć celów, dla których szczególnymi przepisami ustanowiony jest odmienny, od ogólnego tryb postępowania wywłaszczeniowego, np. jeśli nieruchomości zostały zajęte na cele budowli wodnych i regulacji rzek; wywłaszczenia w tych przypadkach prowadzone są według przepisów części VI ustawy wodnej poz. 574 Dz. Ust. z 1928 r. Otóż do wywłaszczeń na podstawie dekretu z dn. 7. IV. 1948 r., dla których przewidziany jest odrębny rodzaj postępowania, należy stosować przepisy ogólnego prawa o postępowaniu wywłaszczeniowym, a to wobec wyraźnego brzmienia art. 4 tego dekretu.

To samo odnosi się do wywłaszczeń nieruchomości, objętych przepisami art. 1 dekretu, co do których postępowanie zostało wszczęte przed dniem 16. IV. 48 r. W tych przypadkach należy prowadzić dalsze postępowanie na zasadach przewidzianych w dekrecie chociażby zostało ono wszczęte w innym trybie.

W orzeczeniach wywłaszczeniowych, jakie wydawane będą na podstawie omawianego dekretu, należy podawać jako podstawę materialno-prawną art. 1 dekretu, choćby w danym przypadku wywłaszczenie było dopuszczalne na zasadzie innych przepisów.

Wywłaszczenie ma polegać na odjęciu prawa własności z dniem 9. V. 1945 r.

Takie wsteczne działanie orzeczeń wywłaszczeniowych nie budzi wątpliwości odnośnie wywłaszczeń, objętych art. 1 ust. 1. dekretu, a mianowicie, gdy chodzi o nieruchomości, będące w posiadaniu Skarbu Państwa, związków samorządu terytorialnego lub przedsiębiorstw państwowych, budzi natomiast pewne wątpliwości, gdy chodzi o nieruchomości, objęte ustępem 2 tego artykułu, które są w posiadaniu właścicieli.

Biorąc pod uwagę jednak układ art. 1 dekretu, w którym na końcu w ust. 3 umieszczone zostało odnośne postępowanie, należy stwierdzić, że przepis ten obowiązuje zarówno przy wywłaszczeniach z ustępu 1, jak również z ustępu 2 art 1 dekretu.

Powyższe wskazówki i wyjaśnienia Ministerstwo Administracji Publicznej podaje do wiadomości i przestrzegania w sprawach wywłaszczeniowych, prowadzonych na podstawie dekretu z dnia 7. IV. 1948 r.

Dyrektor Departamentu:
w/z (—) Wł. Czapiński, Naczelnik Wydziału

326.
ZARZĄDZENIE
Przewodniczącego Wojewódzkiej Komisji do spraw upaństwowienia przedsiębiorstw. w Katowicach

Na zasadzie § 51 Rozp. Rady Min. z dnia 30 stycznia 1947 r., w sprawie trybu postępowania przy przejmowaniu przedsiębiorstw na własność państwa (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 62) — zarządzam ogłoszenie **dziewiątej** części przedsiębiorstw które postanowieniem Wojewódzkiej Komisji zostały skreślone z wykazu przedsiębiorstw mających ulec upaństwowieniu.

Zastępca Przewodniczącego Wojewódzkiej Komisji do spraw upaństwowienia przedsiębiorstw
Mgr Lasocki Roman

Katowice, dnia 29 lipca 1948 r.

Załącznik do zarządzenia Przewodniczącego Wojewódzkiej Komisji w Katowicach z dn. 16. 8. 1948 r.

poz.	Nazwa i siedziba przedsiębiorstwa	Przedmiot	Właściciel
Z wykazu nr 3 Śląsko-Dąbrowski Dziennik Wojewódzki nr 31 z dnia 20 listopada 1946 r. skreśla się następujące przedsiębiorstwo:			
18	Wytwórnia chemiczna, Karol Ulfig, Wełnowiec k/Katowic	wyrób materiałów pomocniczych dla hutnictwa	Karol Ulfig
Z wykazu nr 4 Śląsko-Dąbrowski Dziennik Wojewódzki nr 32 z dnia 25 listopada 1946 r. skreśla się następujące przedsiębiorstwo:			
4	Młyn elektryczny Rzewicok, Mokrus, pow. Lubliniec	Młyn elektryczny	Rzewicok Józef
Z wykazu nr 5 Śląsko-Dąbrowski Dziennik Wojewódzki nr 33 z dnia 28 listopada 1946 r. skreśla się następujące przedsiębiorstwo:			
5	Stolarnia I. Czambor u. Söhne Sośnica, ul. Poznańska 7	Stolarnia	I. Czambor i syn
Z wykazu nr 11 Śląsko-Dąbrowski Dziennik Wojewódzki nr 2 z dnia 20 stycznia 1947 r. skreśla się następujące przedsiębiorstwo:			
18	Tartak, Pruszków, pow. Opole	tartak	Callus
Z wykazu nr 21 Śląsko-Dąbrowski Dziennik Wojewódzki nr 10 z dnia 15 marca 1947 r. skreśla się następujące przedsiębiorstwo:			
39	Jałowiecki Wilhelm, wytwórnia kafli, Szopienice, ul. 3 Maja 20	wytwórnia kafli	Jałowiecki Wilhelm
Z wykazu nr 24 Śląsko-Dąbrowski Dziennik Wojewódzki nr 11 z dnia 22 marca 1947 r. skreśla się następujące przedsiębiorstwo:			
61	Kwaszarnia Kapusty, Faf. Pradella i Syn, Katowice ul. Pokoju nr 3	kwaszarnia kapusty	Faf. Pradella i Syn
Z wykazu nr 27 Śląsko-Dąbrowski Dziennik Wojewódzki nr 12 z dnia 27 marca 1947 r. skreśla się następujące przedsiębiorstwo:			
51	Warsztat Napraw Maszyn Rolniczych, Kaiser Gerhard, Kłobodok, pow. Grodków	reperacje maszyn rolniczych	Kaiser Gerhard
Z wykazu nr 30 Śląsko-Dąbrowski Dziennik Wojewódzki nr 13 z dnia 29 marca 1947 r. skreśla się następujące przedsiębiorstwo:			
31	Warsztat mechaniczno - kowalski, Krasiejów, pow. Opole	warsztat rzemieślniczy	nieustalono
Z wykazu nr 35 Śląsko-Dąbrowski Dziennik Wojewódzki nr 18 z dnia 21 maja 1947 r. skreśla się następujące przedsiębiorstwo:			
2	Tartak, Kałuża Augustyn, Zebrzydowice Śląskie, pow. Cieszyn	tartak	Kałuża Augustyn

327.
SPROSTOWANIE
wykazów nieruchomości przeznaczonych do sprzedaży:

W wykazie Nr 1 (Śl.-Dąbr. Dziennik Woj. Nr 4 z dnia 20 marca 1948 r.) skreśla się nieruchomość l. p. — Opole, ul. Dwernickiego nr 9.

W wykazie Nr 3 (Śl.-Dąbr. Dziennik Woj. Nr 6 z dnia 22 kwietnia 1948 r.) skreśla się nieruchomości: l. p. 398 — Opole, Plac Róż nr 1, l. p. 402 — Opole, Plac Róż nr 5.

W wykazie Nr 6 (Śl.-Dąbr. Dziennik Woj. Nr 9 z dnia 5 czerwca 1948 r.) skreśla się nieruchomość: l. p. 100 — Gliwice, ul. Teodora Ficka nr 6.

W wykazie Nr 7 (Śl.-Dąbr. Dziennik Woj. Nr 10 z dnia 16 czerwca 1948 r.) skreśla się nieruchomości: l. p. 374 — Zabrze, ul. Opawska nr 36, l. p. 389 — Zabrze, ul. Opawska nr 85, l. p. 401 — Zabrze, ul. Wolska nr 19, l. p. 410 — Zabrze, ul. Wolska nr 36.

W wykazie Nr 9 (Śl.-Dąbr. Dziennik Woj. Nr 11 z dnia 1 lipca 1948 r.) l. p. 17 — Miechowice, ul. Ogrodowa nr 6, nr hip. 29/937 — opis zamiast: dom 1-piętr. 2-rodz. ma być 1/2 domu 1-piętr. 2-rodz., wartość szacunkowa zamiast: 1.702.700 ma być: 851.350 zł.

l. p. 289 — Opole, ul. Strzelców Bytomskich nr 11 — wartość szacunkowa zamiast: 5.111.600 ma być: 6.111.600 złotych.

W wykazie Nr 10 (Śl.-Dąbr. Dziennik Woj. Nr 12 z dnia 8. lipca 1948 r.) skreśla się nieruchomość l. p. 59 — Gliwice, ul. Kozielska nr 28.

W wykazie Nr 11 (Śl.-Dąbr. Dziennik Woj. Nr 13 z dnia 26 lipca 1948 r.) skreśla się nieruchomość: l. p. 418 — Zabrze, ul. Wołodyjowskiego nr 10, l. p. 430 — Zabrze, ul. Wołodyjowskiego nr 22.

Katowice, 16 sierpnia 1948 r.

Zastępca Przewodn. Woj. Komisji Klasyfikacyjno-Szacunkowej:
(—) mgr. M. Niewiadomski, Naczelnik Wydziału.

328.

WYKAZ Nr 13

nieruchomości przeznaczonych do sprzedaży.

Stosownie do § 18 rozporządzenia Ministrów: Ziem Odzyskanych i Administracji Publicznej z dnia 7 maja 1947 r. (Dz. U. R. P. Nr 39 poz. 195 z dnia 30 maja 1947 r.) podaję do wiadomości, że na terenie Woj. Śląsko-Dąbrowskiego następujące nieruchomości podlegają przekazaniu w trybie dekretu z dnia 6. 12. 1946 r. o przekazywaniu przez Państwo mienia nierolniczego na obszarze Ziem Odzyskanych i b. W. M. Gdańska (Dz. U. R. P. Nr 71 poz. 389 z dnia 28 grudnia 1946 r.) *w drodze sprzedaży.*

Miejscowość: Gliwice **Powiat miejski: Gliwice**

L.p.	Nr rejestru	Położenie nieruchomości ulica	nr miejski	Nr hipoteczny	Bliższe określenie mienia	Wartość szacunkowa w złotych
1.	6575	Na Zbiegu	4	55/1866 EG	dom parter, 1 rodz.	1.411.800
2.	6581	„	10	55/1869 EG	„	1.439.800
3.	6545	Br. Koraszewskiego	1	54/1836 EG	„	1.536.300
4.	6549	„	5	207/6131	„	1.479.100
5.	6478	Libelta	10	94/3026	dom 2-piętr., wielomieszk.	14.972.900
6.	6433	Św. Marka	29	86/2811	dom 3-piętr., wielomieszk.	12.578.800
7.	6347	Lipowa	9	13/615 EG	dom 1-piętr. z ofic., wielomieszk.	10.715.900
8	6348	„	10	12/321 Pst	dom 3-piętr., wielomieszk.	17.136.600
9.	6349	„	11	255/7339	dom 2-piętr., wielomieszk.	12.768.100
10.	6352	„	14	6/207 Est	dom parter., 2 rodz.	3.915.300
11.	6375	„	40	56/1921	dom 1 piętr., wielomieszk.	8.242.500
12.	6379	„	44	95/3061	„	8.480.900
13.	6382	„	47	4/159 Pst	dom parter., 2-rodz.	10.063.000
14.	6386	„	49	6/202 Pst	dom 2-piętr., wielomieszk.	7.832.800
15.	6387	„	50	181/5436	dom 1-piętr., wielomieszk.	6.624.500
16.	6396	„	60	17/754	„	7.224.100
17	6400	„	65	19/799 EG	„	3.598.400
18.	6266	Witkiewicza	13	171/5207	dom 2-piętr., wielomieszk.	12.169.600
19.	6271	„	17	7/239 Pst	„	12.964.400
20.	6326	„	68	118/3728	dom parter., 1-rodz.	1.700.800
21	6331	„	73	10/341 Pst	dom 2-piętr., wielomieszk.	17.338.800
22.	6333	„	75	164/5016	„	13.324.100
23.	6233	Opolska	7/9	8/262 Pvw	dom parter., 2-rodz.	4.193.800
24.	6237	„	11	8/282 Pvw	dom 2-piętr. z ofic. wielomieszk.	16.240.900
25.	6247	„	21	8/287 Pvw	dom 1-piętr., 2-rodz.	6.096.000
26.	6253	„	27	8/271	dom 3-piętr. z ofic., wielomieszk.	18.495.900
27.	5691	Św. Huberta	12	171/5205	dom parter., 2-rodz.	3.598.400
28.	6135	Skotnicka	23	254/7319	„	3.037.800
29	6162	„	60	X/333 Pst	dom 1-piętr., wielomieszk.	2.934.500
30.	5992	Śląska	5	137/4287 EG	dom parter., 1-rodz.	1.209.700
31.	6007	„	22	134/4217 EG	dom parter., 1-rodz.	1.198.100
32	5948	Mazowiecka	7	137/4293 EG	„	1.121.800
33.	5952	„	15	136/4272 EG	„	1.103.400
34.	5956	„	23	135/4250 EG	„	1.067.200
35	5957	„	25	135/4253 EG	„	1.305.200
36.	5965	„	34	135/4242 EG	„	1.290.500
37.	5966	„	36	135/4241 EG	„	1.098.600
38	5971	„	44	135/4229 EG	„	835.100
39	4860	Świętojańska	29	9/304 Pvw	dom 2-piętr., wielomieszk.	12.545.800
40.	3974	Dworska	4	1/8 Pvw	dom parter., 1-rodz.	2.232.500
41.	3985	„	12	173/5242	„	2.087.500
42.	3986	„	13	V/337 Pvw	dom 2 piętr., wielomieszk.	13.065.000
43.	3988	„	15	5/182 Pvw	dom parter. z ofic., 1 piętr. wielomieszk.	3.715.400
44.	3990	„	17	2/95 Pvw	dom parter., 1-rodz.	2.620.800
45.	3994	„	26	5/196 Pvw	„	1.733.900
46.	6607	Podlesie	8	148/4612	dom 1-piętr., 2-rodz.	3.686.800
47.	6608	„	9	54/1839 EG	dom parter. 1-rodz.	1.165.800
48	6609	„	10	148/4613	dom 1-piętr., 2-rodz.	3.829.500
49	6616	„	17	54/1862 EG	dom parter., 1 rodz.	2.018.600
50.	6633	„	34	74/2461 EG	„	1.959.100
51.	6644	„	46	I/62 Pst	dom parter., 2-rodz.	1.186.000
52.	6652	„	54	X/327	dom parter., 1-rodz.	1.260.100
53.	6654	„	56	III/132 Pst	dom parter., 2-rodz.	2.256.300
54.	6684	„	86	80/2630 EG	dom parter., 1-rodz.	972.800
55.	6686	„	88	77/2540 EG	„	1.015.300
56.	7083	Chorzowska	8	10/358 Pst	dom 3-piętr., wielomieszk.	14.003.000
57.	7087	„	11a	10/357 Pst	„	19.271.200
58.	7099	„	23	9/338 Bv	„	15.748.900
59	7101	„	25	9/340 Bv	dom 3-piętr., wielomieszk.	15.748.900
60.	7173	Św. Elżbiety	4	231/6741	„	10.707.800
61.	7175	„	6	26/1027 EG	„	8.564.800
62.	7002	Brzozowa	5	147/4590 EG	dom 1-piętr., 2-rodz.	5.566.600
63.	7004	„	7	147/4589 EG	„	5.577.700
64.	7007	„	10	147/4606 EG	„	8.482.500
65	7010	„	13	147/4582 EG	„	2.833.400

Miejscowość: Gliwice **Powiat miejski: Gliwice**

L. p.	Nr rejestru	Położenie nieruchomości ulica	nr. miejski	Nr hipoteczny	Bliższe określenie mienia	Wartość szacunkowa w złotych
66.	— 7015	Brzozowa	21	84/2758 EG	dom 1-piętr., 2 rodz.	4.042.400
67.	— 7020	„	29	84/2762 EG	„	3.732.000
68.	— 7024	„	33	85/2764 EG	„	4.030.400
69.	— 7053	„	69	157/4845	dom parter., 2 rodz.	3.046.300
70.	— 7055	„	71	157/4846	„	3.028.400
71.	— 6933	Okrzei	7	51/1764 EG	dom 3-piętr., wielomieszk.	15.603.600
72.	— 6940	„	14	—/2757 EG	„	18.828.900
73.	— 6787	Żółkiewskiego	9	96/3091 EG	dom 2-piętr., wielomieszk.	14.384.500
74.	— 6789	„	11	89/2900 EG	„	14.365.800
75.	— 7297	Reymonta	2	7/281	dom 1-piętr., 2-rodz.	5.182.300
76	— 7308	„	13	9/359	dom parter., 1-rodz.	2.850.800
77.	— 7312	„	16a	14/555	dom part. 2 rodz.	1.590.900
78.	— 7350	Gen. Bema	13	16/619	dom parter., 1 rodz.	1.840.400
79.	— 7371	Skarbnika	10	147/4601 EG	dom 1-piętr., 2 rodz.	5.330.800
80.	— 7379	„	19	20/713	„	4.538.300
81.	— 7395	„	35	106/3369 EG	dom 2-piętr., wielomieszk.	13.367.000
82.	— 7538	Karpacka	24	220/6461	dom parter., 1-rodz.	1.639.600
83.	— 7540	„	26	220/6460	„	1.500.900
84.	— 7541	„	27	219/6449	„	1.563.400
85.	— 7543	„	29	219/6450	„	1.559.600
86.	— 7545	„	31	219/6451	„	1.504.200
87.	— 7547	„	33	219/6452	„	1.502.000
88.	— 7549	„	37	220/6454	„	1.597.600
89.	— 7550	„	39	220/6455	„	1.496.200
90.	— 7551	„	41	220/6456	„	1.687.900
91.	— 7554	Odrowążów	3	219/6436	„	1.683.900
92.	— 7568	„	19	219/6444	„	2.135.300
93.	— 7571	„	25	220/6465	„	1.633.200
94.	— 7573	„	27	220/6466	„	1.631.500
95.	— 7575	„	29	220/6467	„	1.756.000
96.	— 9370	„	99	117/3696 EG	dom 1 piętr., wielomieszk.	8.499.400
97.	— 7668	Kasprowicza	3	236/6862	dom 2-piętr., wielomieszk.	11.531.400
98.	— 7671	„	6	19/689	dom 1-piętr., 2-rodz.	5.023.600
99.	— 7679	„	14	20/708	dom 2-piętr., wielomieszk.	9.480.800
100.	— 7822	Dr Korczoka	8	7/269	dom 1-piętr., wielomieszk.	3.701.500
101.	— 7834	„	18	92/2996 EG	dom parter., 1-rodz.	1.832.400
102.	— 7844	„	28	25/859	„	2.823.000
103.	— 7852	„	36	234/6821	„	1.446.900
104.	— 7891	Poznańska	21	26/880	„	1.491.800
105.	— 7905	„	35	7/282	„	1.117.700
106.	— 7916	„	47	183/5508	„	2.496.400
107.	— 7970	Żeromskiego	27	14/567	„	2.471.300
108.	— 7982	„	39	201/5984	„	2.690.500
109.	— 8023	Głogowska	5a	105/3335 EG	„	3.067.600
110.	— 8027	„	9	16/628	dom 1-piętr., wielomieszk.	10.427.800
111.	— 8047	Tatrzańska	2	23/791 parc. 360—361	dom parter., 1-rodz.	1.506.600
112.	— 8049	„	4	23/791 parc. 359—358	„	1.681.900
113.	— 8051	„	6	23/791 parc. 356—357	„	1.681.900
114	— 8053	„	8	23/791 parc. 355—354	„	1.744.100
115	— 8058	„	13	23/791 parc. 375—374	„	1.505.800
116.	— 8059	„	14	23/791 parc. 348—349	„	1.681.800
117.	— 8060	„	15	23/791 parc. 372—373	„	1.681.800
118	— 8061	„	16	23/791 parc. 347—346	„	1.505.400
119.	— 8062	„	17	23/791 parc. 371—370	„	1.681.880
120.	— 8063	„	18	23/791 parc. 344—343	„	1.505.500
121.	— 8064	„	19	23/791 parc. 368—369	„	1.684.300
122.	— 8065	„	20	23/791 parc. 341—342	„	1.681.800
123.	— 8066	„	21	23/791 parc. 367—366	„	1.685.300
124.	— 8067	„	22	23/791 parc. 340—339	„	1.681.800
125.	— 8068	„	23	23/791 parc. 365—364	„	1.505.700
126	— 8069	„	24	23/791 parc. 337—338	„	1.668.800
127.	— 8071	„	26	23/791 parc. 336—335	„	1.681.800
128	— 8073	„	28	23/791 parc. 333—334	„	1.505.300
129.	— 8125	Bracka	4	25/869 parc. 1037	„	1.813.900
130.	— 8126	„	5	25/869 parc. 1034	„	1.809.100
131.	— 8127	„	6	25/869 parc. 1038	„	1.810.100
132.	— 8131	„	10	25/869 parc. 1040	„	1.810.900
133.	— 8136	Bracka	15	26/896	„	1.805.700
134.	— 8144	„	23	26/900	„	1.801.000
135.	— 8146	„	25	26/901	„	1.801.000
136	— 8151	„	30	27/910	„	1.800.000
137.	— 8279	Niedurnego	14	96/3077 EG	dom 1-piętr., 2-rodz.	5.475.100

Miejscowość: Otmuchów. **Powiat Grodków**

L. p.	Nr rejestru	Położenie nieruchomości: ulica	nr. miejski	Nr hipoteczny	Bliższe określenie mienia	Wartość szacunkowa w złotych
138	599	Warszawska	1	43/1285	dom 1-piętr., 2-rodz.	4.762.800
139.	600	„	2	43/1287	„	4.980.600
140.	601	„	3	XXVII/864	„	4.010.000
141.	610	„	12	XXIX/888	dom parter., 1 rodz.	1.123.400
142	622	Konopnickiej	2	30/915	dom 1-piętr., 2 rodz.	3.066.700
143.	629	„	9	38/1142	dom parter., 1-rodz.	986.800
144.	631	„	11	38/1141	„	952.100
145	633	„	13	38/1140	„	957.900
146	635	„	15	38/1139	„	708.600
147	637	„	17	38/1138	„	520.700
148	690	Krakowska	29	XII/218	dom 1-piętr., 2 rodz.	4.938.900
149.	692	„	31	XIII/221	„	3.432.100
150	698	„	37	XXIX/889	dom 1-piętr., 4-rodz.	5.225.300
151.	700	„	39	31/927	dom 1-piętr., 2-rodz.	4.368.000
152	702	„	41	28/840	dom parter., 1 rodz.	1.988.000
153.	704	„	43	XXIX/876	dom 1-piętr., 2 rodz.	4.703.600
154.	649	Grunwaldzka	7a	31/934	dom parter., 1-rodz.	514.800
155	650	„	7b	31/935	„	513.400
156.	651	„	9a	31/936	„	525.400
157	652	„	9b	31/937	„	518.500
158	653	„	11a	31/938	„	512.000
159	654	„	11b	31/944	„	499.200
160	655	„	13a	31/943	„	498.700
161	656	„	13b	31/942	„	488.500
162	657	„	15a	31/941	„	495.900
163	658	„	15b	31/940	„	486.900
164	713	Sienkiewicza	2	37/1108	dom 1 piętr., 2-rodz.	2.664.700
165	714	„	3	—/179	„	2.534.800
166	718	„	7	14/232	„	3.848.500
167.	720	„	11	13/223	„	3.119.300
168	721	„	13	13/229	dom parter., 1-rodz.	592.600
169	723	„	17	34/1023	„	903.300
170	724	„	19	34/1023	„	919.400
171	725	„	21	34/1023	„	889.500

Miejscowość: Koźle. **Powiat: kozielski**

L. p.	Nr rejestru	ulica	nr. miejski	Nr hipoteczny	Bliższe określenie mienia	Wartość szacunkowa w złotych
172	49	K. Miarki	5	XXXV/1187	dom 2-piętr., wielomieszk.	11.448.100
173	326	M. Stalina	—	XXXVIII/1296	dom parter., 1-rodz.	612.100
174	369	Kochanowskiego	1	XVIII/695	dom parter., 2-rodz.	5.303.400
175	414	Zacisze	12	XXVIII/977	dom 1-piętr., 2-rodz.	1.213.500
176	509	Damrota	4	XIV/569	dom parter., 2-rodz.	3.490.800
177	512	Garncarska	3	XXXV/1194	dom 2-piętr., wielomieszk.	1.600.300
178	534	C. Skłodowskiej	8	XXXIV/1173	dom 1-piętr., wielomieszk. 50% zniszcz. woj.	2.185.900
179	537	„	12	XXXIV/117	dom 1-piętr., 2-rodz., 60% zniszcz. woj.	2.114.600
180	538	„	13	I/51	dom parter., 2-rodz., 50% zniszcz. woj.	1.298.000
181	562	Rynek śródm.	4	VIII/394	dom 1-piętr., 2 rodz. 60% zniszcz. woj.	317.900
182	570	Traugutta	5	XXI/787	dom 2-piętr., wielomieszk. z ofic. 50% zniszcz. woj.	5.605.200
183	573	Św. Anny	1	III/108	dom 1 piętr., wielomieszk., 50% zniszcz. woj.	4.943.400
184	583	„	11	XXXIX/1314	dom 1-piętr., wielomieszk.	13.771.800
185	607	1-go Maja	11	XXV/890	dom 2-piętr. wielomieszk., z ofic., 50% zniszcz. wojen.	4.524.500
186	615	„	21	XXXIV/1158	dom part. 2 rodz., 50% zniszcz. wojen.	727.100
187	619	„	25	XXXIV/1159	dom 1-piętr., wielomieszk., z ofic.	5.836.800
188	302	Lompy	—	XXXVII/1257	dom 1-piętr., 1-rodz.	2.347.700
189	402	Zacisze	5	XV/616 parc. 1499	„	1.186.100
190	403	„	6	XV/616 parc. 1498	„	1.208.000
191	481	Grunwaldzka	—	XV/616 parc. 1444—6	dom 1-piętr., 2-rodz., 50% zniszcz. woj.	2.726.100
192	483	„	54	YV/616 parc. 1420	dom part., 1-rodz.	1.340.900
193	486	Pokucie	11	XII/536	„	785.400
194	563	Rynek	5	VIII/548	dom 1-piętr., 1-rodz., 60% zniszcz. woj.	382.400
195	616	1-go Maja	23	XXI/777	dom 1-piętr. z ofic., wielomieszk.	6.945.000
196	623	Konopnickiej	5	XXI/791	dom 1-piętr., wielomieszk.	3.422.100

Miejscowość: Koźle. **Powiat: kozielski**

L. p.	Nr rejestru	Położenie nieruchomości: ulica	nr. miejski	Nr hipoteczny	Bliższe określenie mienia	Wartość szacunkowa w złotych
197	— 640	Kościelna	4	III/110	dom 1-piętr. z ofic., 30% zniszcz. wojen., 50% zniszcz. wojen.	12.538.600
198	— 646	Planetorza	1	XXXVIII/1304	dom 1-piętr., wielomieszk. 50% zniszcz. woj.	3.203.400
199	— 652	„	9	III/118	dom 1-piętr., z ofic., wielomieszk. 50% zniszcz. woj.	4.777.700
200	— 672	Kraszewskiego	2	XXV/892	dom 1-piętr., 2-rodz.,	2.829.000
201	— 723	Piastowska	1	XII/522	dom 2-piętr., wielomieszk.	8.805.900
202	— 744	„	15	XIX/698	dom 3-piętr., wielomieszk.	17.776.000
203	— 742	„	12	XV/593	willa 1-piętr., 1 rodz.	3.341.100
204	— 770	„	39	XXIV/865	dom 1 piętr., wielomiesz.	5.335.800
205	— 775	„	41	XX/737	dom 3-piętr. z ofic. wielomieszk.	22.811.500
206	— 777	„	45	XVIII/702	dom 2-piętr. z ofic., wielomieszk.	20.531.500
207	— 778	„	47	XXXII/1105	dom 1-piętr., 2 rodz.	4.216.000
208	— 804	„	62	XXIX/1026	dom 1-piętr., 3-rodz.	5.709.300
209	— 808	„	64	XX/765	dom parter., 1-rodz.	1.631.600
210	— 839	Kłodnicka	5	XXXI/1080	dom 1-piętr., 2-rodz.	2.447.100
211	— 846	„	15	XXV/896	„	2.266.000
212	— 894	Portowa	4	XXX/1046	„	3.525.600
213	— 899	„	7	XV/465	„	2.493.000
214	— 905	„	10	XXXVI/1219	dom part. 2-rodz.	2.337.400
215	— 906	„	12	XXX/1037	dom 1-piętr., 2-rodz.	3.622.300

Miejscowość: Niemodlin **Powiat: Niemodlin**

L. p.	Nr rejestru	ulica	nr. miejski	Nr hipoteczny	Bliższe określenie mienia	Wartość szacunkowa w złotych
216	— 25	Al. Wolności	3	XVIII/345	willa 2-rodz.	1.768.400
217	— 69	Żeromskiego	9	XXI/429	dom 1-piętr., 1-rodz.	1.726.300
218	— 70	„	10	XIX/373	dom 1-piętr., 2-rodz.	2.420.600
219	— 72	„	12	XXVII/581	„	2.051.000
220	— 110	Gazowa	1	XVIII/342	dom part., 2-rodz.	2.611.200
221	— 112	Gazowa	3	XIX/366	dom parter., 1-rodz.	1 098.300
222	— 225	Zawadzkiego	5	XXV/524	dom 1-piętr., 2-rodz. z ofic.	3.590.400
223	— 299	Nyska	21	II/133	dom parter., 2-rodz.	1.523.300
224	— 73	Opolska	1	XIII-227	dom 1-piętr., 2-rodz.	3.875.300

Miejscowość: Głogówek. **Powiat: prudnicki.**

L. p.	Nr rejestru	ulica	nr. miejski	Nr hipoteczny	Bliższe określenie mienia	Wartość szacunkowa w złotych
225	— 1520	Wiejska	1	24/784	dom parter., 1-rodz.	388.900
226	— 1521	„	2	24/785	„	404.000
227	— 1524	„	5	24/788	dom parter., 1-rodz. 8% zniszcz. woj.	521.100
228	— 1525	„	6	24/789	dom parter., 1 rodzinny, 14% zniszcz. woj.	493.000
229	— 1530	„	11	25/794	dom parter., 1-rodz.	497.100
230	— 1531	„	12	25/795	dom parter., 1 rodz., 7% zniszcz. woj.	514.300
231	— 1532	„	13	25 796	dom part., 1-rodz.	540.600
232	— 1534	„	15	25/798	„	545.700
233	— 1540	„	21	25/804	dom parter., 1 rodz., 14% zniszcz. woj.	534.800
234	— 1543	„	24	25/807	dom parter., 1-rodz.	612.800
235	— 1544	„	25	25/808	„	550 100
236	— 1545	„	26	25/809	dom parter., 1-rodz., 14% zniszcz. woj.	537.900
237	— 1554	Św. Anny	1	30/967	dom parter., 1-rodz., 13% zniszcz. wojen.	767.800
238	— 1557	„	4	30/964	dom part. 1rodz., 7% zniszcz. wojen.	507.600
239	— 1558	„	5	30/963	„	569.200
240	— 1559	„	6	30/962	dom parter., 1-rodz., 18% zniszcz. woj.	466.300
241	— 1561	„	8	30/960	dom parter., 1-rodz., 3% zniszcz. woj.	484.400
242	— 1562	„	9	30/959	dom parter., 1-rodz.	603.200
243	— 1563	„	10	30/958	„	517.000
244	— 1564	„	11	30/957	„	507.600
245	— 1565	„	12	30/956	„	971.200
246	— —					
247	— 1566	„	13	30/955	„	751.500
248	— 1567	„	14	30/954	dom parter., 1-rodz., 7% zniszcz. woj.	731.500

Miejscowość: Głogówek. **Powiat: prudnicki.**

L.p. Nr rejestru	Położenie nieruchomości: ulica	nr miejski	Nr hipoteczny	Bliższe określenie mienia	Wartość szacunkowa w złotych
249 — 1570	Św. Anny	17	30/969	dom parter., 1-rodz., 10% zniszcz. woj.	516.000
250 — 1572	"	19	30/971	dom parter., 1-rodz., 7% znisz cz. wojen.	498.800
251 — 1575	"	22	30/951	dom parter., 1 rodz.	479.400
252 — 1596	Sobieskiego	17	11/377	dom parter., 2-rodz.	828.600
253 — 1606	"	27	12/410	dom parter., 2-rodz., 15% zniszcz. wojn.	982.500
254 — 1608	"	29	12/412	dom parter., 2-rodz.	802 100
255 — 1610	"	31	12/411	"	1.133.400

Miejscowość: Racibórz. **Powiat miejski: Racibórz**

L.p. Nr rejestru	ulica	nr miejski	Nr hipoteczny	Bliższe określenie mienia	Wartość szacunkowa w złotych
256 — 3693	Kościelna	2	tom I St. W. 46	dom 1-piętr., 1-rodz.	3.776.700
257 — 3737	"	46	tom I St. W. 58	dom parter., 2-rodz. z ofic.	1.418.800
258 — 3769	Głubczycka	18	tom IX St. W. 438	dom 1-piętr., wielorodz.	2.977.100
259. — 3785	"	34	tom II St.-W. 102	dom 1-piętr., wielorodz.	1.987.800
260 — 3798	"	47	tom XX miasto 760	dom parter., 1-rodz.	1.217.400
261 — 3800	"	49	tom XX Miasto 761	dom parter., 1-rodz.	687.800
262 — 3826	Gamowska	5	tom XVIII St. W. 883	dom 1 piętr., 2 rodz.	3.053.700
263 — 4414	Matejki	3	tom 34 karta 1385	"	3.486 700
264 — 4459	Boguminska	42	tom XXI Stud. 829	"	3.059.000
265 — 4485	"	68	tom XXII Studz. 837	"	1.877.500
266 — 4668	Fabryczna	10	tom V Wieś 198	dom 1-piętr., wielorodz.	2.322.600
267 — 4670	"	12	tom XXIII 806	"	2.848.400
268 — 4681	"	23	tom XII Wieś 324	dom parter., 2-rodz.	1.171.200
269 — 4688	"	30	tom VI Wieś 254	dom 2-piętr., wielorodz.	7.350.700
270 — 4693	"	35	tom XVI Wieś 594	"	8.014.600
271 — 4700	Poprzeczna	4	tom II karta 77	dom parter., 2-rodz.	1.607 100
272 — 4705	"	9	tom II Wieś 74	"	1.987.700
273 — 4708	"	12	tom II Wieś 82	dom 1-piętr., wielorodz.	4.615.500
274 — 4710	"	14	tom II Wieś 72	dom parter., 1-rodz.	1.614.800
275 — 4712	"	16	tom IV Wieś 192	dom 1-piętr., 1-rodz.	2.557.800
276. — 4811	Bydgoska	5	tom I karta 446	dom parter. z ofic., wielorodz.	2.096.000

Miejscowość: Zabrze **Powiat miejski: Zabrze**

L.p. Nr rejestru	ulica	nr miejski	Nr hipoteczny	Bliższe określenie mienia	Wartość szacunkowa w złotych
277 — 655	Nowa	1	163/5136	dom parter., 1-rodz.	722.800
278 — 657	"	3	163/5135	"	759.100
279 — 659	"	5	163/5134	"	757.900
280 — 661	"	7	163/5133	"	714.900
281 — 663	"	9	163/5132	"	825.600
282 — 665	"	11	163/5131	"	710 800
283 — 667	"	13	163/5130	"	758.700
284 — 669	"	15	163/5129	"	760.000
285 — 671	"	17	163/5128	"	712.300
286 — 673	"	19	163/5127	"	722.700
287. — 678	Zakopiańska	1	163/5126	"	642.600
288 — 679	"	2	157/4942	"	696.000
289 — 680	"	3	163/5125	"	677.800
290. — 681	"	4	157/4942	"	685.900
291. — 682	"	5	163/5124	"	654.800
292. — 683	"	6	157/4942	"	712.100
293. — 684	"	7	163/5123	"	653.400
294. — 685	"	8	157/4942	"	709.800
295 — 686	"	9	163/5122	"	651.400
296 — 687	"	10	157/4942	"	703.700
297 — 688	"	11	163/5121	"	644.800
298 — 689	"	12	157/4942	"	689.800
299 — 690	"	13	163/5120	"	644 900
300 — 691	"	14	157/4942	"	703.000
301 — 692	"	15	163/5119	"	643.800
302 — 693	"	16	157/4942	"	692.000
303 — 694	"	17	163/5118	"	643.200
304 — 696	"	19	163/5117	"	660.800
305 — 2484	Słoneczna	59	74/2434	dom 1-piętr., 2-rodz.	2.604.500
306 — 2816	Roosevelta	15	111/3574	"	8.893.700
307 — 2962	Sądowa	24	63/2127	"	4.992.100
308 — 3829	Słodczyka	1	57/1953	dom 1-piętr., wielorodz.	5.427.200
309 — 3831	"	3	162/5089	"	4.960.800
310 — 3840	"	12	170/5339	dom 2-piętr., wielomieszk.	11.582.700
311 — 3997	Jagiellońska	4	159/5019	dom 1-piętr., wielomieszk.	12.052.600

Miejscowość Zabrze **Powiat miejski: Zabrze**

L.p.	Nr rejestru	Położenie nieruchomości: ulica	nr miejski	Nr hipoteczny	Bliższe określenie mienia	Wartość szacunkowa w złotych
312	3870	Karola Miarki	8	23/872	dom 2-piętr., wielomieszk.	18.853.400
313	4068	Mikulczycka	2	139/4421	dom 2-piętr., wielomieszk.	8.814.900
314	4545	Pl. Dworcowy	3	47/1691	dom 5-piętr., wielomieszk.	30.127.800
315	4704	Grochowska	14	48/1712	dom 2-piętr., wielomieszk.	7.414.300
316	4951	Pośpiecha	10	3/110	„	13.082.400
317	5019	ks. Szramka	15	81/2647	dom parter., 1-rodz.	2.015.000
318	5178	Kossaka	36	142/4498	dom 1-piętr., wielomieszk.	2.561.400
319	5566	Górnośląska	5	4/140	dom 2-piętr., wielomieszk.	6.093.200
320	5570	„	10	6/203	dom 1-piętr., wielomieszk.	2.694.100
321	5589	Kolejowa	5	14/478	dom parter., 1-rodz.	1.503.900
322	5618	Hojnickiego	11	3/95	dom 2-piętr., wielomieszk. 50% uszk. wojn.	6.292.900
323	5620	„	13	2/68	dom 1-piętr., wielomieszk., z ofic. 30% uszk. wojn.	4.893.200
324	5658	Rataja	11	19/691	dom 1-piętr., wielomieszk. z ofic.	6.021.300
325	5828	St. Kostki	1	50/1758	dom 2-piętr., wielomieszk.	6.772.200
326	6007	Rymera	55	9/352	dom 2-piętr., wielomieszk. z ofic.	10.801.300
327	6033	Mich. Wolskiego	16	59/1996	dom 2-piętr., wielomieszk.	9.815.200
328	6075	Gomułki	13	2/31	„	8.899.900
329	6088	„	26	5/157	„	7.891.300
330	6112	ks. Janika	7	5/140	dom 1-piętr., wielomieszk.	3.627.000
331	6200	Kordeckiego	8	80/2634	dom 1-piętr., 2-rodz.	4.784.000
332	6326	St. Stroczka	3	3/55	dom 1-piętr., wielomieszk.	8.226.100
333	6342	„	19	3/69	dom 3-piętr., wielomieszk.	13.939.600

Katowice, dnia 4 sierpnia 1948 r.

Zastępca Przewodniczącego Wojewódzkiej Komisji Klasyfikacyjno-Szacunkowej
(—) mgr M. Niewiadomski, Naczelnik Wydziału Osiedleńczego.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

OGŁOSZENIE.

Niniejszym zakazujemy wspólnie wszelki przechód, przejazd i przepęd bydła chodnikiem przez nasze parcele Nr. 1. 899/99, 399/77, 587/89, 662/82, 395/73 począwszy od drogi gminnej, która kończy się przy parceli Marszolika Fr. spadkob.

Zakaz przechodu itp. wchodzi w życie 14 dni po ogłoszeniu w Śląsko-Dąbrowskim Dzienniku Wojewódzkim.

Podpisali:
Wieczorek Wiktor, Teszner Alfred, Brochmański Wiktor, Brzezinka Maria, Bugla Józef, Naczyński Alojzy, Pieczka Florentyna.

ZGUBIONE DOKUMENTY

Unieważnia się skradzioną kartę rejestracyjną motocykla marki „Ariel" Nr rejestr. H-6866, oraz zielone prawo jazdy, wystawione przez Okręgowy Urząd Samochodowy w Katowicach, na nazwisko W y c i s k Wiktor, Szopienice, 1-go Maja 32a. 294

Unieważnia się zgubioną kartę rejestracyjną samochodu ciężarowego marki „Chevrolet" Nr. rejestr. A-64169, wystawioną przez Okręgowy Urząd Samochodowy w Katowicach, na Zarząd Miejski w Mikołowie. 292.

Unieważnia się skradzione prawo jazdy Nr 90 wystawione przez Okręgowy Urząd Samochodowy w Katowicach, na nazwisko M r ó z Paweł, Katowice, Korfantego 8. 293

Unieważnia się skradziony dyplom technika-mechanika, wystawiony przez Śląskie Techniczne Zakłady Naukowe w Katowicach, na nazwisko G o i n k a Hubert, Mysłowice, Mikołowska 26. 295

Unieważnia się zgubioną deklarację wierności, wystawioną przez Starostwo Powiatowe w Pszczynie, na nazwisko L y s k o Anna, Bieruń Nowy, Wiejska 27. 296

Unieważnia się zgubioną legitymację służbową Nr K-31, wystawioną przez Wydział Oświaty Rolniczej w Katowicach na nazwisko Kubaczkówna Jadwiga, Ustroń cieszyński, Daszyńskiego 44. 297

Unieważnia się zgubioną deklarację wierności, wystawioną przez Starostwo Powiatowe w Pszczynie, na nazwisko W a n o t Józef, Lędziny, Wolności 11. 298

RED. I ADMIN.: Urz. Woj. Śl.-D., ul. Jagiellońska 25 I. p. red. pok. 250, tel. 374. Adm. pok. 345, tel. 348. *ZA REDAKCJĘ: Dr Piotr Batowski.*

PRENUMERATA roczna 1200,— zł. Prenumerata powinna być opłacana w dwóch ratach półrocznych po 600,— zł w miesiącach styczniu i lipcu. Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów Śląsko-Dąbrowskiego Dziennika Wojewódzkiego należy wnosić do właściwych urzędów pocztowych lub Administracji niezwłocznie po otrzymaniu następnego kolejnego numeru; późniejsze reklamacje będą uwzględniane tylko po uiszczeniu ceny reklamowanego numeru. Cena numeru pojedynczego jest zależna od objętości numeru.

CENY OGŁOSZEŃ: Za 1 mm szpalty redakcyjnej szerok. 82 mm 10,— zł, druk borgis lub petyt. Tabelaryczne i cyfrowe za 1 mm szpalty 50% więcej. O zagubionych dokumentach za wyraz 10,— zł. Ogłoszenia drukuje się po uiszczeniu całkowitej należności przy zamówieniu.
Za terminowy druk ogłoszeń wydawnictwo nie odpowiada. Rękopisów nie zwraca się.
Wszelkie należności z tytułu prenumeraty i opłat za ogłoszenia uiszczać należy wyłącznie za pośrednictwem Pocztowej Kasy Oszczędności Oddział w Katowicach na konto czekowe Nr III-4121. Do inkasa należności nikt nie jest upoważniony. **Cena 120 zł**

Państw. Katowickie Zakł. Graf. Oddz. 1 — zam. 739 8-48 R—16076